

FFP

MARS 1980

INNHOOLD:

Landsmøteforberedelses	s. 3
Redaksjonell kommentar	s. 3
1.mai kan bli en bra 1.mai	s. 4
Tomme Tønner ramler mest	s. 6
Henry Be , nok en gang	s.11
Synspunkter på diskusjonen i FFP	s.13
Trenger vi mer faglig politikk ?	s.14
Svar til "Faglig-Olaf"	s.16
Tell til ti når dere blir sinna	s.17
Mistillit til partikaderen?	s.18
Jeg trur det blir krig	s.20
Enstemmig vedtak etter diskusjon av FFP for Januar og februar	s.24
Hva er DS-formannens linje?	s.24
"Stikk ikkje hovudet ut or vindauget. Det kan verte avsnappa."	s.25
Kaderfostring og ledelse i Oslo	s.29
Framover uten medlemmenes kritikk?	s.32
Tor M : SK med opplegg for å hindre kritikk	s.33
Hva skjer i Oslo-partiet?	
Om boligartikkelen i FFF/januar	s.36
Svar til boligansvarlig	s.38
Annonse : OBOS eksperter søkes !	s.39
Viktige åpne kurs i Oslo	s.40

LANDSMØTEFORBEREDELSE

I januar -FFP har Arvid en artikkel med tittelen "Er landsmøteforberedelsene et skuespill for galleriet?"

I artikkelen refererer Arvid til en stø og erfaren kamerat som nekter å være med på delegatkonferanse før landsmøtet, fordi alt avgjøres av ledelsen likevel, og han vil ikke være noe alibi for demokratisk behandling. Det vises videre til flere som ser på LM-forberedelsene som formelle.

DS har retta en henstilling til SK om å utsette LM slik at avd- bl.a. får anledning til å ta stilling til et revidert prinsippprogramutkast. Det er bl.a. med utgangspunkt i denne henstillinga at LM nå er utsatt. I tråd med kritikken av det utsendte prinsippprogramforslaget er det videre fatta vedtak om at det skal sendes ut et nytt forslag til prinsippprogram som legges til grunn for en ny diskusjon i partiet.

Arvid tar opp flere saker i artikkelen som vi ikke behandler her. Tilslutt spør han DS og SK om hvilken sjans folk på grunnplanet har til å vinne fram med riktige linjer på enkelte områder dersom DS og SK tar feil.

Forutsetninga for en demokratisk behandling i LM-forberedelsene er at folk aktivt deltar i diskusjonene og reiser forslag til LM. Holdninga Arvid refererer om å sitt på gjerdet og nekte å delta fordi "ledelsen avgjør alt likevel", står direkte i motstrid til en demokratisk behandling.

En slik holdning vil vi markere oss i mot.

FFP-redaksjonen

Redaksjonell kommentar:

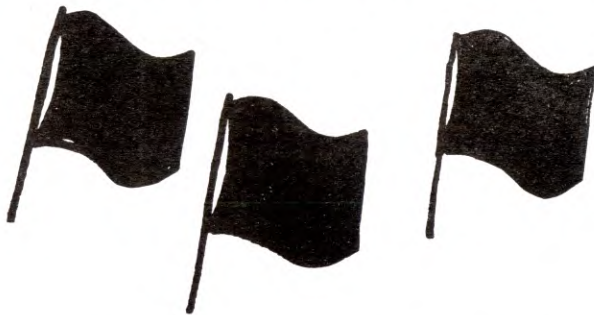
De fleste av innlegga i dette nummeret av FFP har kommet inn for seint til at dem har kunnet bli forelagt dem kameratene/Organene som blir kritisert. Svar må derfor stå over til neste nummer.

* Vi henstiller til alle debattanter om å prøve å fatte seg i korthet. Flere av artiklene som nå kommer inn er fryktelig lange.

* På grunn av plasshensyn måtte artikkelen til "Lir" stå over. Den kommer først i april-nummeret.

* Neste frist for innlegg til bladet er 30.mars.

1.MAI KAN BLI EN BRA 1.MAI

Hvorfor legger partiet over hele landet stor vekt på 1.mai ?

I 90 år har 1.mai vårt arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag. I de første tiåra blei 1.mai-feiringene sett på av borgerskapet som en trussel om revolusjon. Borgerskapet i mange land møtte demonstrasjonene med militæret og lock-out. Men i de siste tiåra har 1.mai vært en seremoni som borgerklassen ikke har hatt den minste frykt for. Sosialdemokratiets klassesamarbeid har sørga for det. Men sammen med den nye kommunistiske bevegelsen har det begynt en kamp for å gjenreise 1.mai som en kampdag for arbeiderklassens interesser. Det røde flagget har mindre og mindre blitt en tradisjonell pyntegjensstand, og mer og mer blitt gjenreist som et symbol på kamp. Et kommunistisk parti som AKP(m-l) kan mindre enn noen se på 1. mai som en sur dato i tredemølla.

ENHET OG KAMP

Partiets mål er at arbeiderklassen tar makta fra borgerskapet gjennom revolusjon. At arbeiderklassen i stadig større grad står sammen om viktige krav retta mot borgerskapet, er viktig for dette målet. Selvfølgelig er det også viktig for kampen og krava i dag, at arbeiderklassen står sammen om dem. 1. mai demonstreres denne enheten og kampen. Jo bedre taktikk og massearbeid vi har, jo bedre vil vi lykkes i å få fram dette.

DE VIKTIGSTE OSLO-SAKENE.

(Parole-formuleringene ikke helt bestemt):

- *Sovjet ut av Afghanistan
- *Ja til forbundsvis oppgjør - nei til lønnsnedslag - mot LO/NAFs sentraldirigering av lønnsoppgjøret.
- *Nei til utbygging av Alta - forsvar samenes rettigheter.
- *Mot all rasisme - forby Blüchers nazi-parti.
- *Stans sjukehusnedleggelsene - bygg ut eldreomsorgen.
- *For et sosialistisk Norge.

Hvert eneste år har det kommet kritikk mot at det har vært for mange hovedparoler. Vi prøver her å foreslå langt færre.

Av underparoler er bl.a. disse sakene naturlige:

lavtlønn, lønnsglidning, data, Kampuchea, boring i nord, homofile, kvinne, Eritrea, PLO, bolig, barnehage, lekesenter, fremmed - arbeidere, ungdom, student og en del til.

"DEN KALDE KRIGEN"

Sovjets invasjon i Afghanistan førte til at krigen rykka nærmere. Virkelig mange ser på dette med frykt. Sovjet slås mot USA for å sikre seg gjennomfartsårer både her og der. Nå blir det forsøkt reist en bevegelse i Skandinavia av "kvinner som er mot den kalde krigen". Men den krigen er ikke kald, men varm.

De Sovjet-tro folka i DNA og SV kjører fram parola "Nei til kald krig" på 1.mai. Dette er ikke noe annet enn et røykteppe for å skjule de faktiske forholda. Vi vil reise de breie, konkrete krava: Sovjet ut av Afghanistan, og Nei til atomopprustning i Øst og Vest!

LØNNSOPPGJØRET

Det er en stor bevegelse i arbeiderklassen for å forsvare levekåra. Klubber og foreninger har i stort antall stilt kravet om forbundsvise oppgjør og mot sentraldirigering av lønnsoppgjøret. Samorgtoget har ikke slik krav. Høyrefløyen i SV stilte heller ikke slike forslag på Samorgmøtet 3/2. Hvis vi får mange klubber og foreninger ut på gata for de krava 1.mai, vil dette være en styrke også for holdninga til resultatet av tariffoppgjøret.

MILJØKRAV

Kravet om bevaring av Alta-vassdraget har ført til store problemer for både DNA og Høyre. I Oslo er det brei forståelse for dette kravet. Den "grønne bevegelsen" har hatt framgang. Regjeringas "miljøpolitikk" som betyr å rasere livsgrunnlaget til samene, og en hensynsløs og uhemma oljeboring, er viktig for tusenvis av mennesker i Norge.

OSLO-KRAV

Oslo-budsjettet har utløst en rekke aksjoner. Staten har redusert sitt tilskudd til Oslo kommune med 360 millioner kroner. Spesielt er helse- og sosialsektoren ramma. Oslos befolkning blir stadig eldre. Det er et stort behov for sykehjemsplasser og eldrehjem. Men i steden for å bygge nye institusjoner til dette formålet, blir sykehus forsøkt nedlagt og gjort om til pleiehjem. SV ser ikke helheten i denne politikken. De har stemt mot å nedlegge Kroghstøtten, men for å nedlegge Betanien... Helse- og sosialbudsjettet rammer alle i Oslo. Dette blir en viktig parole.

PLANEN FRAMOVER

En 1.mai-komite blir starta i begynnelsen av mars. Det haster. Uten paroler og komite kan vi ikke lage propaganda, eller be om tilslutning fra organisasjoner.

Vi mener at avdelingene må planlegge 1.mai-arbeidet sånn at de får henda fri til konkret mobilisering fra den dagen påska slutter. det må bety at all organisering og detaljplanlegging må være klar før påske. Det er snart påske.

HVA ER LOKALE KRAV?

En viktig grunn til at FFF har klart å slå Samorgtoget, er at FFF har tradisjon på å ønske velkommen alle som har egne krav. Bransjekrav, miljøkrav, Grünerløkkakrav; alle bærer med seg sine saker. Dette er viktig. Men samtidig må vi ikke stirre oss blinde på det mest lokale. Det kan like godt hende at kravet om "Sovjet ut av Afghanistan" er noe som folk interesserer seg mer for, enn kravet om "bedre lekeplass". Deres egne kunnskaper om folk i området/på arbeidsplassen avgjør det.

HUSK: Planlegging, diskusjon og organisering i mars. -Konkret massearbeid i april.

Fram for en framgangsrik markering av 1.mai 1980 !

1. mai-ansv. i DS 5

TOMME TØNNER RAMLER MEST!

Jeg fikk, etter å ha foretatt noen strykninger, inn et innlegg i februar-FFP. Der kritiserte jeg et innlegg av Pål S i et tidligere nummer av bladet og la fram synspunkter på hvordan vi skal se på partikrisa (bla tilbake og les sjøll!). Meninga var å provosere fram et offisielt svar og jeg brukte endel kraftig språk. Og gjett om jeg fikk napp! Da svaret kom, var det 5-6 siders vedtak signert. SKAU, med den manende tittelen "forsvar den leninistiske partimodellen!" I dette vedtaket gjøres det et stort og lite imponerende arbeid for å svarte meg som fiende av leninismen, og nesten ingenting sies om det innlegget mitt tok opp: den aktuelle partikrisa og veien ut av den.

store anklager

Det er ikke småting jeg anklages for: Jeg har angivelig fremmet en "plan for å oppløse partiet som leninistisk parti og omgjøre det til lokale fraksjoner i fagbevegelsen og borettslagene. Det er en plan for å rasere det meste av det vi har oppnådd i 70-åra og sette oss ti år tilbake..." Og mine hensikter er sjølsagt fordekke, svarte og usle: Henry B - "kaster seg på denne bølgen (av kritikk, min anm) for å fremme en generell kritikk av sentralismen overhodet og for å få lagt inn et innlegg for å legge ned dagsavisen. Han prøver å utnytte de berettigete kravene om større rom for lokalt arbeid til å konstruere en uforenlig motsigelse mellom lokalt arbeid og et sterkt senter. Her ligger hans angrep på leninismen..."

Noen slik plan finnes ikke i mitt innlegg, og leserne av FFP kan lett konstantere det ved å kikke på det. Mer interessant er det hva som er grunnen til at SKAU slår om seg med sånt. Det dreier seg om en gigantisk avsporing fra dende-batten om partikrisa som har pågått de siste månedene, og jeg kan ikke fri meg fra at en slik avsporing er temmelig behagelig og velkommen for SKAU, enten

det er SKAU bevisst eller ikke. En kampanje der SKAU kan framstå som forsvarere av Lenins røde fane mot ymse "angrep" vil skjermes mot kritikken for brudd på demokratiet, feil planer, subjektivisme, mangel på sjølkritikk, "glidende" endringer av linjer m.m. Det finns såvisst folk i partiet som har ideer som er i strid med leninismen (se bare debatteftene om prinsipp-programmet), men en kampanje mot dem vil objektivt (samme hva som er SKAUs hensikter) virke som en motoffensiv mot opposisjon og kritikk i partiet.

feite dogmer

SKAU, med udogmatiske Ø i spissen, har i det siste vært opptatt av å advare oss mot å rette blikket "bakover" og begrave oss i fortida. Når SKAU skal ut og forsvare leninismen mot mine "angrep" gjelder tydeligvis ikke slike hensyn: da rettes blikket ufortrødent bakover - og til venstre i bokhylla. Det finner SKAU "hva må gjøres" av Lenin (bind 2 i Oktober-serien) - en glimrende marxistisk klassiker om partibygging utgitt av Lenin i 1902. SKAU har kikket på den, og gått til felts for å "minne om de mest elementære grunnprinsipper i leninismen, som Henry i ser ut til å ha glemt, dersom han noen gang har forstått dem...."

Framgangsmåten er dogmatisk og fantasiløs: SKAU banker opp noen sitater om oppretting av landsomfattende politisk avis og om yrkesrevolusjonære, og venter at alle spøkelser og troll, Henry B - inkludert, skal falle død om.

Men så enkelt er det ikke, SKAU! Dersom dere vil prøve å argumentere for Dagsavis og mange partikontorister med Lenin-sitat fra "Hva må gjøres?" vil partiet etterhvert le av dere. Kamerat T. Ø har skrevet noen fornuftige ting om disse tingene (hvor i all verden var han da dette slette vedtaket ble ført i pennen???)

Han påpeker bl.a. at det viktige er å studere klassikernes standpunkt og metode, ikke å planke de konkrete løsningene de gjorde i konkrete spørsmål. Kanskje dere burde kikke på boka hans når dere er ferdige med "Hva må gjøres?"?

"Hva må gjøres" av Lenin er ikke ei bok om nødvendigheten av dagsavis og mange partikonto-rister. Det er ei bok om problemet med å forene oppsvinget i den spontane arbeiderbevegelsen i Russland ved århundreskiftet med en bevisst marxistisk-revolusjonær ledelse. På dette problemet anga Lenin to løsninger: oppretting av en landsomfattende politisk avis (-det seinere Iskra) og oppretting av en organisasjon av yrkesrevolusjonære - organisatorer og propagandister som kunne gripe ledelsen i den spontane bevegelsen. Det var ikke snakk om ei dagsavis - (Iskra kom hver 2. eller 3. uke i starten) eller mange kontorister. Jeg trur problemene "Hva må gjøres" stiller fortsatt er aktuelle, og at vi fortsatt må løse problemet med å forene den spontane arbeiderbevegelsen med en marxistisk-revolusjonær ledelse. Og jeg trur faktisk fortsatt hovedtrekkene i den løsningen Lenin anga er gyldige: politisk avis og yrkesrevolusjonære. Men inntil SKAU viser tegn til sjøl å ha tilegnet seg Lenins synspunkt og problemstilling og hever seg over nivået med å prøve å slå folk i hodet med sitater, vil i alle fall jeg ha meg kraftig betakket for noe grunnkurs i "de mest elementære prinsipper i leninismen" fra deres hånd.

Jeg kjenner ikke til at SKAU noen gang har stilt systematisk - langt mindre besvart grundig - det spørsmålet Lenin stiller i "Hva må gjøres": Hva slags parti trengs i Norge i dag for å løse oppgava med å forene den spontane arbeiderbevegelsen med en marxistisk-revolusjonær bevegelse? Å svare på dette spørsmålet krever faktisk en konkret analyse, der en må undersøke endringene i samfunnsforholda i de moderne kapitalistiske landa siden århundreskiftet. Slik er vanskelig

saker og jeg har ikke svara klare, men inntil dere har prøvd sjøl, bør dere vente litt med å belære folk.

spørsmålet om dags- avisa

Jeg har begått den helligbrøde å gå inn for nedlegging av Klassekampen som dagsavis. Jeg veit godt dette er upopulært standpunkt i partiet og særlig i SKAU, spørsmålet er så viktig at det likevel må reises.

Kamerat T.Ø. har pekt på at vi ikke har råd til å brenne lys for 1500 buddhaer. Jeg synes vi i dag brenner i allefall 1000 for en stor Buddha- dags-avisa, og at det er for dyrt. Det finns en rekke argumenter i mot dagsavis som ikke blir lagt fram, verken av SKAU eller andre. Dette skaper en hul stemning av "entusiasme" og enighet der folk sier "Dagsavis er bra" når de blir spurt, men stemmer i mot når det kommer til salget, abonnementsverving eller pengepungen.

Det er reine demagogien å påstå at enhver motstand mot dagsavis betyr undervurdering av sentral propaganda. Skulle det gjelde uansett betingelser? Er det et avvik av våre nordiske kolleger i SKP, KAP etc at de ikke har dagsavis? Når SKAU-vedtaket utbrer seg om viktigheten og nødvendigheten av dagsavis uten å drøfte partiets styrke til å bære den, og istedet slår om seg med Lenin-sitat (som ikke en gang gjaldt noen dagsavis) synes jeg det er dumt. Dere i SKAU har sjølsagt diskutert argumentene for og i mot dagsavisa - hvorfor er det nødvendig å fortie helt for partiet at det finnes argumenter som taler i mot fortsatt drift? Alternativet til dagsavis er etter det jeg skjønner, ei uke avis. Hovedanklagen min mot dagsavisa i dag er at den er kostbar mht mannskap og penger og faktisk når ut til få. Det går i dag ikke an å snakke om Klassekampen som masseagitasjon så lenge avisa i praksis bare når ut til partiet, ungdomsforbunda og et svært snevert lag av nære sympatisører. Heller ikke går det an 7

å tru at muligheten av å selge drastisk flere abonnement, - der- som bare salgsinnsatsen øker. Erfaringa viser ganske klart at det går an å overtale folk til noen måneders abonnement, men at de faller fra ganske fort. Vi kan nok bedre fornyingsprosenten noe ved god kontinuerlig oppfølging. men grunnleggende er problemet der likevel: Produktet vårt (abonnementet) er ikke noe mange vil betale så mye for. Heller ikke er det mulig å øke løssalget på ei dagsavis slik at det virkelig monner - uten å gjøre oss til en gateselgerorganisasjon - og partiet vilstemme mot det med beina, samme hva SKAU gjør.

Når vi har 2500 abonnenter i Oslo pr i dag betyr det at avisa favner ytterst snevert. Så lenge avisa ikke kan selges som hovedavis til folk (slik for eks. Pravda kunne) er det egentlig liten utsikt til å kunne nå svært videre ut enn i dag. Blir partiet 4 ganger større er saka en annen og vi kan vurdere den igjen. I dag ville vi kunne selge ei ukeavis til langt flere - både abonnement og løssalg, og etter mitt skjønn styrke partipropagandaen i massene. Ha meg unnskyldt: jeg synes at ei dagsavis som minner om ei daglig utgave av TF i spredning og om ei masseavis i redaksjonelt opplegg er ei permanent krampe vi må bli kvitt. Det duger ikke - slik SKAU gjør, å ramse opp alt mulig viktig dagsavisa skriver om så lenge den spres til et ytterst lite mindretall og alt taler for at det vil vedbli. Vi selger i dag dagsavisa til langt færre personer enn vi solgte ukeavisa Klassekampen til før- Hva slags styrking av den sentrale propagandaen er det?

SKAU innrømmer også i beretninga og andre steder at starten på dagsavisa var forhasta. Ei nedlegging med konkurss i 79 ville ført til store økonomiske skadevirkninger. Men ville ikke den anturlige konklusjonen være å satse på en "styrt avvikling" over tid? Eller er det ting i dag (utenom statsstøtten) som gjør utgivelse av dagsavisa mer betimelig

enn da vi starta? SKAU nedlater seg i allefall ikke til å nevne noen argumenter for det.

Jeg ser to andre store argumenter for nedlegging av av KK som dagsavis i dag: Sikkerheten og avhengigheten av statsmidler. KK er i dag i ferd med å avvikle restene av budsystemet og gå over på postverket, og med den snevre spredninga avisa har pr. i dag mener jeg det er helt forkastelig å overgi alle disse navna til Postverket. Hadde vi 25 000 abonnenter ville ikke dette på samme vis vært et problem, nå er det stort. Hvordan har det seg at SKAU aldri har lagt fram dette som noe problem for partiet? Dere sier at å nedlegge KK ville bringe oss til år tilbake og rasere partiet, men samtidig driver dere i dag avisa basert på statsstøtte. Bortfaller den, detter avisa sammen. Jeg synes det er utrolig at dere ikke anerkjenner dette som et stort problem. Vi står pr. i dag i den situasjonen at vi står i full avhengighet av statskassa mht driftsmidler til en del av partivirksomheten SKAU oppfatter som helt uunnværlig. Vi kunne i dag godt programfeste i prinsipp-programmet at "Vi tar bare i mot statsstøtte til ting vi ikke kan unnvære!"

Jeg skal ikke benekte at dagsavisa KK mester noen oppgaver ei ukeavis ikke løser: løpende informasjon av oss sjøl + et nært omland, mulighet til rask reaksjon med paroler, taktikk, initiativ til dagsaktuelle saker, en viss organiserende rolle i utviklinga av massebevegelser og kamper, et daglig "ansikt" for partiet i offentligheten. Men jeg trur ærlig talt det er lett å lulle oss i søvn om betydninga av disse sakene for partiets arbeid i dag. "Akkurat nå bidrar Klassekampen til å organisere streikebevegelsen rundt omkring i landet..", skriver SKAU. Javisst: Bidrar til å organisere, men sørgelig likeens som et daglig TF ville gjøre det.

skeiv sentralutvikling, byråkratisering

Jeg vil påstå at det finnes en slags grense for hvor stort hode - sentralt apparat - vi kan ha på et parti av vår størrelse. Jeg synes det i dag er for stort, og det innrømmer faktisk SKAU også. Altså må det reduseres, uten at jeg noe steds har gått inn for en tilbakevending til "amatørismen" slik SKAU ganske plumpet antyder. Jeg ville betalt min kontingent og bidrag til innsamlinger med glede dersom SKAU gikk inn for oppbygging av et sentralt partiapparat av leninistisk art - som virkelig besto av yrkesrevolusjonære. Noe annet er et sentralt apparat i hovedsak sammensatt av kontorister, journalister, grafiske fagfolk, bokhandlere, forlagsfolk m. m. Gamle Lenin ville ledd seg flat om han hadde hørt dere argumentere med "Hva må gjøres" for utviklinga av et partiapparat av en slik type. Sannheten er at vårt overdimensjonerte og skeivt utvikla apparat nettopp i dag likner mye på den sosialdemokratiske modellen Lenin bekjempa - et apparat av avis, forslagsfolk, kontorister og parlamentarikere. Fortell oss, SKAU, hvor mange prosent av deres ansatte i parti, avis og bedrifter som jobber med faglig arbeid, med organisasjon eller ledelse av massekamper! Fortell oss hvor stor prosent av Oslo-partiets medlemmer som er ansatte funksjonærer i partiet, ungdomsforbund, bedrifter eller fronttiltak! Sannheten er at vårt nåværende sentrale apparat ikke er for sterkt, det er stort, byråkratisk og svakt, og svært lite innretta på organisasjon, masseagitasjon og massekamp. De som blir ansatt i vårt sentrale apparat er stort sett ikke folk som blir forfremma fra kampen på arbeidsplassene eller andre steder til profesjonelle. Les deres egne Lenin-sitater og ta en tur opp på Ole Devigs vei og tell hvor mange "yrkesrevolusjonære" av Lenins type dere finner! Det store, bløte mellomgolvet i dette partiapparatet er avis/trykkeriet. Det overdimensjonerer, svekker og gir en skeiv utvikling

av hele det sentrale partiapparatet. Når SKAU nekter å drøfte slike problemer og istedet vifter med Lenin-sitat og argumenterer mot amatørismen, er innholdet lite Lenin og mye Berge Furre.

hvem er i mot sentralisme

SKAU beskylder meg for å fremme en "generell kritikk av sentralismen". Dette er uriktig. Innlegget mitt inneholder ikke noe slikt. Tvert om: jeg vil returnere anklagen til SKAU-karakterene: Med deres måte å lede partiet på er dere den viktigste trusselen mot enhver reell sentralismen i rekkene våre. Dere fremmer en ledelsesstil i partiet av type Berge Furre: Dere bestemmer i øst og vest på kontorene og slår modig ring om deres fullmakter og rettigheter. Og partiet gjør hva pokker hvert partimedlem vil... Dere fatter vedtak og sender ut dokumenter i massevis og skriver kilometer i ekstern og intern presse, og reaksjonen antar stadig mer SV-karakter: enten driter folk i det, eller så resier det seg en storm i mot det...

Det er et problem med sentralismen SKAU synes å ha mista taket på: at en skikkelig sentralisme krever demokrati, krever frivillighet, innsikt og enhet i vilje mellom partimedlemmene. Derfor må alle virkelige sentralister i dag kreve mer debatt, mer levende indre liv i partiet. Og ikke la seg forlede av demagogi som sier at dette er "ultrademokrati" eller "generell kritikk av sentralismen". Det er helt sant at det i dag finnes atskillig ultrademokratiske tendenser og generell uvilje mot sentralisme og sentrale opplegg. Men stort sett er dette partiledelsens egen skyld, og hvis SK ikke viser større vilje til reelt å la flertallet bestemme i partiet men i stedet pukker på sine vedtektsmessige fullmakter og rettigheter, vil det garantert bli enda mer ultrademokratiske ideer.

hva slags plan trengs?

SKAU beskylder meg for å være mot sentrale planer, og det er heller ikke sant. Jeg er for sentrale planer som ett av flere uttrykk for partisentralismen og som et middel til å gi arbeidet på landsbasis ei hovedinnretning. Å beskyldte meg for annet, er meningsløst. Om sentrale planer i dag står i miscreditt i partiet skyldes det at folk synes de har fått dårlige planer og gjerne vil bli kvitt hele greia. jeg har ikke tenkt å kaste meg på noen slik "bølge" og mener vi må få bedre og riktigere planer slik at folk slutter å se negativt på sentral planlegging.

Jeg sier i innlegget mitt kort at det er nødvendig "at sentrale møteopplegg, oppgaver og kampanjer skjæres til beinet", og mener akkurat det. Ikke at slike planer skal avskaffes. Jeg mener de seinere planene har vært a) for omfattende i målsettinger, B) at de har bundet for mye av avdelingenes og distriktenes arbeid til sentrale opplegg og hemmet lokalt initiativ (både til lokale saker og til å ta opp rikspolitiske spørsmål det er behov for å behandle lokalt), c) jeg er enig med SKAU i at modellen med "kampanjer" der alle uten unntak skal delta i mange fall har virka uheldig.

I tillegg vil jeg si to ting til om sentralplanene: Jeg trur det i framtida vil være en fordel å begrense planene til et fåtall oppgaver, og ikke prøve å "prioritere" mellom pkt.8,9 og 10 på ei lang "smørbrødsliste". I oppgaver som kvinnepolitikk og anti-imperialisme vil det kanskje være bedre å utstede særskilte direktiv om linja inni mellom, og eller forme ut ledelsen konkret på grunnlag av konsultasjon med DS og avdelinger. Det er lite verdt for partiet å vite om Kvinnepolitikk står som pkt. 8 eller 9 på lista mens det ville bety mye med et politisk direktiv om linja.

mange obligatoriske oppgaver i planene, særlig slike som skal ha frister og særskilte organisatoriske tiltak gjennomført innen da og da... (1.mai-komiteer skal være stifta innen...) Jeg vil at mye mer ledes generelle politiske retningslinjer, og at konkret utforming, organisering, frister, taktikk m.m. med fordel stort sett kan bestemmes lokalt eller distriktsvis. Jeg trur detaljplanlegginga i AKP(m-l)s sentrale planer med 10 prioriterte oppgaver, 3-4 faser, diverse obligatoriske møter og frister m.m. sakner sidestykke i den kommunistiske verdensbevegelsen. Jeg har aldri hørt om at andre partier har drevet med slikt, og trur at enten er denne stilen feil eller så er den et viktig særnorsk bidrag til leninismen. Jeg skulle like en drøfting av plannodellen som tok opp mer enn kampanjer.

tomme tønner ramler mest

Med all respekt for sentral komiteen, leninismen, sentralismen og alt hellig i denne verden, så synes jeg SKAUs vedtak "Forsvar den leninistiske partimodellen!", er et bedrøvelig dokument. Det polemiser ut i lufta og treffer meg ikke på noen viktige punkter. Det avdekker demagogisk lettbeinhet sammen med dogmatisk og feit frase. Det er ikke underlig at kameratene i SKAU ønsker seg at partiet skal bli en bedre arbeidsplass for teoretisk arbeid.

Fy skam, for dårlig, hul og frekk polemikk!

Henry B.

HENRY B. NOK EN GANG

hb skjuler sine spor

Kamerat HB er ytterst irritert over at SKAU argumenterer mot hans partisyn på et prinsippielt grunnlag. Han blir så rasende over påvisninga av at hans argumenter bryter med Lenin at han likestill-er SKAU med SV-ledelsen. Og han gjør et innbitt forsøk på å latte over spora sine.

For det første var ikke Iskra dagsavis og for det andre er han ikke mot yrkesrevolusjonære. Så lanserer han et forslag om at Klassekampen bør bli ukeavis. For han er mer enig med Lenin enn oss, altså. Det lar seg dessverre ikke skjule at HB ikke sa et kløyva ord i sitt første innlegg om propagandaens betydning. Jeg siterer: "dagsavis må etterhvert vekk". Det er alt HB har å si om propagandaens betydning i sitt første innlegg. Når han foreslår å legge ned vårt viktigste propagandaorgan uten å lansere noe forslag om hvordan dette evt. skal kompenseres, bør han ikke spille fornærma over at vi bruker Lenin mot han. (Vi kunne brukt Stalin også, som sat at dagsavis Pravda var forutsetninga for Oktoberrevolusjonens seier). Nå lanserer han forslaget om ukeavis. La oss se på det.

Det er sjølsagt ikke noe prinsippielt gærnt i å ha ei ukeavis. Men å nedlegge ei dagsavis som er berga, for å opprette ei ukeavis er et klart tilbakeskritt, og det bør være sterke grunner til å gå til et slikt skritt. Arbeidsmessig vil vi ikke vinne noe på det. HB peker på at vi selger lite Klassekampen i dag. Riktig. Vi selger for få eksemplarer i uka. Dersom vi nedlegger dagsavis må vi regne med å miste en stor del av abonnentene, samtidig som ei ukeavis sjølsagt heller ikke vil selge seg sjøl. Det betyr at dersom vi skal nå like mange med ukeavis som med dagsavis må vi prioritere løssalg og abonnementsverving høyre enn vi

gjør i dag. Dersom vi skal nå vesentlig flere må arbeidet med avisa bli partiets hovedoppgave, slik det var den gangen vi hadde ukeavis. Forslaget hans vil altså ikke bety noen arbeidsmessig innsparing for partiet. Vil vi måtte nedlegge trykkeriet og selge det utstyret vi har samla inn til på et dårlig marked. Dermed ville vi bli avhengig av å trykke ukeavis på Dagbladet, Morgenbladet eller Østlendingen. HB bruker også sikkerhetsargumenter.

Mye av spredninga går i dag på post. Det er opplagt en svakhet. Dersom det skal endres grunnleggende, må vi opprette et landsomfattende budsystem forei ukeavis. Den gang vi hadde ukeavis gikk alt på post. - Dette vil igjen bety at arbeidet med avisa måtte prioriteres opp de fleste steder i landet.

Hva så med redaksjonen? Jo, ei ukeavis ville trenge en mindre redaksjon og vi ville heller ikke ha råd til å ha noen stor redaksjon i ei ukeavis. Men det betyr at vi ville miste mange av de fagfolka vi nå driver og utvikler, folk som begynner å bli dyktige i å avsløre departementshemmeligheter osv. Vi ville altså få færre yrkesrevolusjonære i Lenins betydning av ordet. Altså var ikke polemikken fra SKAU malplasert.

Kamerat HB snakker om at vi ikke har yrkesrevolusjonære, men partikontorister. Partiet har praktisk talt ikke kontorister.

(Deler av vårt arbeid er så amatør messig fordi vi mangler en del helt elementært kontorkapasitet). Det store flertallet av dem som jobber heldag for partiet jobber med nettopp den typen arbeid som HB sjøl karakteriserer som yrkesrevolusjonært arbeid. I tillegg har vi kamerater som jobber med reint produksjonsarbeid. Flere av dem er medlemmer av avdelinger ute i byen og har styreverv der. Det blei gjort en stor feil da Oktober blei pumpa opp. Men nå er Oktober ikke noe stort byråkrati, men omtrent det vi trenger for å utføre oppgaver vi har stilt oss i prinsippprogrammet. nedlegging av Duplotrykk slik HB foreslår, ville bety nedlegging av Oktober forlag. Han har glemt å forklare åssen dette svarer til hans utgave av leninismen.

Ved å snakke omat han ønsker yrkesrevolusjonære, og ikke kontorister, prøver han å glatte over at han i den forrige artikkelen krevde at det sentrale apparatet måtte skjæres ned.

Problemet er at det sentrale apparatet er for lite. Vi mangler politiske nøkkelfunksjoner i partisentralen. Som et meget beklagelig eksempel vil jeg nevne at vi har ført tilbake så mange kader til arbeid i Oslo at vi ikke lenger kan opprette et kvinneutvalg. Skal vi skjære ned mer, må vi skjære ned på organisasjonsarbeid, sikkerhet, propaganda eller militærstrategisk analyse. Noen styrking av det faglige arbeidet ville bli ytterst vanskelig dersom HB fikk linje si igjennom.

På tross av HBs rasende artikkel står det igjen at alle hans forslag i den forrige artikkelen ville skade partiets evne til å drive propaganda, svekke ikke styrke partiets mulighet til å fungere som en politisk ledelse på landsbasis. Dette er kjerna i HBs kritikk og det har ingenting med leninisme å gjøre. I tillegg

er han så arrogant at han minner mest om de verste utslaga av sektarisme som i sin tid blei presentert på talerstolen i Det Norske studentersamfund. Jeg tenker på hans foraktelige og nedlatende omtale av de partikamerater som jobber med produksjonen av Klassekampen og tilsvarende arbeid.

"nytt" planforslag fra hb

Etter å ha gjort et dårlig forsøk på å kamuflere at de ekstreme forslaga han lanserte i den forrige artikkelen dreide seg om en plan, lanserer HB et nytt forslag til plan. Det vil si: Det er lite nytt i det han sier. Å gå innfor at vi får sentrale planer der vi ikke skiller mellom oppgave nr. 8, 9 og 10, fordi et sånt skille er meningsløst, er faktisk gammelt nytt i partiet. Å foreslå det nå, vitner om små kunnskaper. HB slår også inn åpne dører når han foreslår at vi ikke skal gi direktiv om fristen for å danne 1.mai-komiteer, og i stedet legge mer vekt på politikken. Partiledelsen har i lengre tid jobba med å redusere den typen direktiver til et minimum. HB tar allikevel feil når han trur at det er norske marxist-leninister som har finni på at det trengs frister og rutinger for å drive en organisasjon. Det er barnelærdom for enhver som har det minste greie på organisasjonskunnskap. Mao sier at det er ledelsens plikt og ikke bare gi genrelle retningslinjer, (slik HB vil begrense ledelsens oppgave til), men å forene generelle retningslinjer med særskilt og konkret rettleiing. En ledelse som bare dreiv med generelle retningslinjer ville pr. definisjon være løstrevet fra massene og mått3 nødvendiggjøre bli byråkratisk. Kritiser de særskilte direktivene SK og SKAU har kommet med, det er feil i mange av dem. Men trekk ikke dermed den slutninga at praktisk talt alle særskilte direktiver er gærne.

Etter dette må jeg slå fast at detsom ikke er direkte gammalt

stoff i HBs"nye" plan, fortsetter linja hans fra det forrige innlegget og rammes av den samme prinsipielle kritikken .

(Til slutt merker jeg meg at HB ikke med ett ord forsøker å forsvare de standpunktene i det forrige innlegget hans som gikk ut på å nedprioritere 1.mai i den nåværendesituasjonen, eller ideen om at alt snakk om å utvikle politikk og taktikk er borgerlig stemmefiske, han forsvarer heller ikke sin uhistoriske framstilling av vårt forhold til den kommunistiske verdensbevegelsen. Er det en glipp, plassmangel eller en "glidende rgang"?).

Pål :

SYNSPUNKTER PÅ DISKUSJONEN I FFP

Jeg har i det siste lest FFP ganske nøye og synes jeg har litt å bidra med i den pågående debatten. Men først vil jeg kritisere Henry B og SKAU for å legge opp til "to leire" innad i partiet. Det samme mener jeg gjelder "faglig Olaf". Vær snill demp dere, det er plass i partiet til både HB og PS. Behold en kameratslig stil i diskusjonen. Når det er sagt ønsker jeg å komme med noen meninger og stille noen spørsmål.

Mht landsmøteforberedelsene er jeg at SK her ikke gjør en så veldig god jobb mht Prinsippprogram, vedtekter og Beretning. PP har vært kritisert av mange så jeg skal ikke gjenta dette, bare markere at jeg er for et mye kortere program som ikke tar stilling til så mye.

Vedtektsendringene blei sendt ut i høst og de var ikke fullstendige. Vi hadde avdelingsmøte og fremma endel forslag ut i fra det som forelå. Så kommer det endelige utkastet som tar opp endringer på enda flere punkter (medlemskap og grunnorganisasjonene bl.a.) og dermed har avdelinga gått glipp av muligheten til å behandle disse

Det samme ligger an til å skje med beretningsutkastet. Utkastet blir sendt ut uten oppsummering av fagligarbeidet og uten en grundig analyse av årsakene til våre feil og mangler. Avdelinga må behandle denne for å overholde fristen og så når vi er ferdige med behandlinga i avdelinga da kommer et fullstendig utkast. Den viktigste delen av landsmøtebevegelsen er avdelingsbehandlinga mener jeg. Dette har nå blitt svekket og dermed demokratiet i partiet.

En viktig årsak til krisa i partiet nå mener jeg er at SK gikk i spissen for et venstre sekteisk avvik i perioden 75-78. Dette viste seg tydelig i 3 verden komiteen der jeg har jobba. Diktat fra SK til fraksjonslederen var den viktigste metoden som ble brukt for å "lede" 3VK. Kommunistene i 3VK var med på denne linja helt fram til februar 78 da de fremmet skriftlig kritikk overfor SK på en konkret sak.

Venstresekteisme i linja, metodene og i masselinja internt og eksternt har jeg inntrykk av gjaldt for store deler av partiet. De fleste jeg kjenner er enig i at dette er en viktig årsak til at vi står der vi står i dag. Men dette mener ikke SK. De snakker om planfeil, feil i prioriteringer, tillitskrise o.l. i stedet. Hvis SK ikke mener at de har i lengre tid skilt seg fra medlemmene i partiet og massene og brukt komm- andometoder istedenfor overbevisning og erstattta demokratisk sentralisme med byråkratisk sentralisme, ihvertfall i perioden 75-78, så må de dokumentere det motsatte. Jeg tegner denne perioden ganske svart, men det er fordi jeg ser det som skjedde i den perioden som årsakene til problemene vi strir med idag.

SK gikk i spissen for riktige linjer på denne tida også og gjorde mye bra, men det er ikke der uenigheten går i dag, det går på det vi gjorde gærnt. Det er spørsmålet om hvordan lede som det strides om i dag i partiet og derfor er det viktig å ta stand-

punkttil det som skjedde i perioden 75-78 fordi denne perioden er opptakten til den kampen som står i partiet i dag.

Så til spørsmålet om Klasse - kampen.

Jeg er for at vi har dagsavis, rotasjonstrykkeri, en ær av proffe yrkesrevolusjonære, sterke avdelinger med sterke styrer, mye bedre politikk og taktikk. Jeg er også for den demokratiske sentralismen, bedre kaderfostring og flere eksperter. Men det jeg har vanskelig for å ta stilling til er om vi er store og sterke nok til å ha dagsavis. Jeg må ha mye nøyere vurderinger, mere tall og fakta som viser at med den styrken vi har i dag så vil vi greie å holde på dagsavisa uten å ta knekken på alt annet. For eks. partiets oppgaver generelt i fht at vi må styrke partiet politisk og organisatorisk. Styrke partiets innflytelse i arbeiderklassen og oppgavene som stilles utifra at vi

lever under trusselen av en okkupasjon. Hva med KK og sikkerheten?

SUKP(b) hadde ikke dagsavis før i 1912. Lenin skrev "Hva må gjøres" i 1902, dvs. 10 år uten dagsavis. Kanskje de siste åra har vist at det ikke går å drive KK uten å ta knekken på alt for mye annet rett og slett fordi vi ikke er sterke nok. Det holder ikke med å slå fast at KK må være hovedlinja for bygginga av partiet....

Jeg oppfatter ikke HB dithen at han er mot sentralismen i partiet, men at han mener at sentralen må gjøre mer enn å mate avdelingene med politikk. Han vil at medlemmene skal mobiliseres til å utvikle partiets politikk. Dette er egentlig et prinsippsspørsmål og strir ikke mot verken Lenin eller Mao.

Hilsen Anders

TRENGER VI MER FAGLIG POLITIKK?

Kommentar til "faglig-Olaf" fra Tron Ø

I februar kritiserer kamerat faglig -Olaf min dobbeltkronikk i Klassekampen. Det han ikke liker er denne formuleringa: "Men hvor er AKP(m-l)s konkrete faglige politikk? Vi er mot classesamarbeid og for streik". Faglig-Olaf siterer dette etter hukommelsen og snur litt på rekkefølgen. Ut fra det finner han ut at jeg ikke mener at vi har noen konkret politikk i det hele tatt. Vi har ingen politikk for lønnskampen - mener altså TØ. TØ sjøl må være en faglig noldus som bare sier "streik" hver gang det dukker opp et faglig problem på jobben. TØ veit ikke om alt det bra konkrete arbeidet som partimedlemmene gjør, han er uvitende og nedbuder dem. Så sier faglig-Olaf til slutt at han veit ikke noe om min faglige politikk på jobben, "Men for SK passer karakteristikken".

Faglig-Olaf har finni en svakhet ved artikkelen min. Jeg nevner ikke at vi har masser av dyktige medlemmer og tillitsmenn som gjør bra, konkret faglig arbeid. Det veit jeg, og det er jeg enig i. Jeg skulle sagt det. Hvis faglig-Olaf hadde skrivi et innlegg mot meg i Klassekampen om det, så skulle jeg straks svart og innrømme at her har du finni en svakhet, kamerat.

Men jeg synes kamerat faglig-Olaf trekker denne svakheten etter håret når han bruker den til å slå fast at jeg ikke veit noe om at vi har bra økonomiske krav, mye bra lokal faglig taktikk osv. Videre slår fast at jeg nok er en dust på jobben og det gjelder nok SK også. Hele SK, Olaf? Da får du jo også med SK-medlem, kamerat DS-formann, som du ellers er mye enig med?

14.faglig-olaf er streng

Videre gjør han det unødigg lett for seg ved å hoppe over det jeg skriver etter den ensidige for- muleringa: "Hva sier AKP(m-l) om krisa i skipsbygging? Om fiskein- dustrien? Om datarasjonalisering i grafisk? Proletariatets parti uten politikk for proletariatet?"

Jada. I allsidighetens navn skulle jeg nevnt at vi har poli- tikk for proletariatet på noen faglige områder men mangler på andre viktige faglige områder. Men der er jo du enig med meg, faglig- Olaf! Du mener også at politikken vår på disse områdene er for dår- lig og det er viktig at vi må ut- vikle den. Hvorfor trekker du bare fram sånt som jeg sier som er dumt og ikke noe som kunne tyde på at jeg kanskje har litt faglig peil, jeg også?

Jeg synes du leser den berykta Ø med vel- dig strenge briller og kamerat DS-formann med veldig snille briller. Hos Ø finner du ikke noe å være enig i, enda du kanskje er det. Hos DS-formann finner du bare ting å rose enda der står saker jeg trur du er uenig i. DS-formann men- er at vi har for my- mye faglig politikk og det kan gjøre

skade om vi lager mer! DS-formann mener det er skrivebordspolitikk å ta opp krisa i skipsbyggingsin- dustrien og rasjonalisering i grafisk! Sånne synspunkter er virkelig farlige for utviklinga av vårt faglige arbeid. Men det kritiserer du ikke, faglig-Olaf.

problemet; "fingern på pulsen"

I mitt faglige arbeid gjør jeg feil og mangler kunnskap, bl.a. kunnskap som mange partimedlemmer har og som tillitsmenn i andre par- tier (DNA) ofte har. Jeg har en fordel; Jeg får gnutka nesa mi i mange problemer som vanlige, ikke- kommunistiske arbeidere har, fordi jeg møter dem hver dag, enten jeg vil eller ikke. Dette er ikke for- di jeg er så glup, det er et reint

produkt av min sosiale situasjon som industriarbeider. "Bevissthet følger etter væren".

Jeg skal gjenta og utdype et synspunkt jeg kom med i februar- FFP. Jeg sa at DS-formann driver skrivebordspolitikk fordi han ikke kjenner de vanlige arbeid- ernes problemer, ettersom han er partifunksjonær. Jeg mener faktisk dette er et viktig spørsmål for partiet der han bare er ett ek- sempel blant flere. Kamerat DS- formann omgås ikke arbeidere og tillitsmenn som ikke er parti- medlemmer til daglig, han mangler førstehåndskunnskap til det som rører seg blant dem, og derfor forstår han ikke viktigheten av for eks. spørsmålet om datarasjo- nalisering.

Det er vel og bra å ha jobba i industrien noen år, men når det gjelder å holde fingern på pulsen så er det likevel veldig vanske- lig utafra. DNA og LO-kontorene er fulle av eksempler på det. Jeg mener vi har samme problemet. Jeg mener for eks. at kamerat Pål S hadde mye bedre greie på den faglige situasjonen den gang han enda jobba på Kure. Det er mulig å holde kontakten som hel- tidsfunksjonær, men det er vans- kelig, og svært mange greier det ikke.

Kamerat DS-formann har ut- merka seg med god vilje til å prioritere Faglig Utvalg i Oslo, det synes jeg er bra. Men vilje er ikke nok når politikken skal utvikles og ikke bare organisasj- onen. Kamerat DS-formanns svake grep på den faglige politikken viser seg i partidiskusjonene og i det dårlige arbeidet med 1.mai fra Oslo DS i 1980.

kritikk av beretninga

Kamerat faglig-Olag spør om årsakene til at faglig arbeid er blitt prioritert ned sentralt. Han peker på at beretninga undervur- erte den faglige kampen høsten 1979. Jeg er enig i denne kritik- ken. Mitt syn, faglig-Olaf, er at disse feila blant annet er utvikla fordi ledelsen er prega av mange heltids-funksjonærer med manglende

egne kunnskaper om situasjonen i den viktigste industrien akkurat nå.

Skal vi få retta opp den faglige politikken trur jeg bl.a. vi må drøfte sånt som dette. Da kan det hende jeg og faglig-Olaf er uenige, men det kan også hende vi er enige.

Ellers er jeg og faglig-Olag uenig om mange andre politiske spørsmål og det bør vi også diskutere. Men jeg synes februar-innlegget hans var litt prega av at høstjakt på Ø er og enkle jegere skyter straks de ser viltet. G i deg bedre tid til å sikte, kamerat Olaf, og ikke vær så hissig på avtrekknern, så får du nok inn bedre treff treff på meg. Lykke til!

SVAR" TIL FAGLIG-OLAF"

MYE RIKTIG I KRITIKKEN AV SKAUS ARBEID MED FAGLIG POLITIKK

1. Faglig-Olaf har fullstendig rett i at SKAU har prioritert faglig arbeid for lavt i lang tid. Dette er bare konstatert, men verken analysert eller kritisert grundig i det foreløpige utkastet til beretning. SKAU regner seg ikke ferdig med det faglige avsnittet i beretninga og vi vil i den nærmeste tida føre en diskusjon med bl.a. Faglig Utvalg for å komme djupere i denne sjølkritikken.

2. Prioritering er blant annet et spørsmål om bruk av kader. I 1978 gjorde SKAU ei omfordeling av arbeidsoppgavene i SKAU som førte til at ingen lenger hadde hovedansvaret for partiets faglige arbeid. Denne beslutninga blei kritisert av faglig Utvalg da og seinere. Jeg mener nå at denne beslutninga var feil og at FU hadde rett. Det som forsterka feilen var at SKAU like etterpå fikk henda fulle med den økono-

ste perioden brukte vi 2/3 av kadren og 3/4 av møtene på å løse disse problemene. Det siste halve året har SKAU forsøkt å finne fram til ei skikkelig ordning med et fast faglig ansvar i den daglige ledelsen. Til nå må vi innrømme at det har vært svært vanskelig, fordi det nødvendigvis måtte betydd å skyve ut et annet svært viktig arbeidsområde til side. Jeg trur ikke vi får noen fullgod løsning på dette problemet før vi får valgt en større sentralkomite og et større SKAU. (I denne sammenheng må jeg si fra at kamerat Olafs kritikk av kamerat Ø er urettferdig, fordi nettopp kamerat Ø er en av dem som gjennom lang tid har hevdet at SKAU har prioritert faglig arbeid for lavt).

3. Kamerat Olaf mener at denne feilprioriteringa skyldes feil innstilling of feil i SKAUS syn på det faglige arbeidets betydning. Jeg vil ikke avvise at det kan være noe riktig i en sann kritikk. Siden feilen er så opplagt er det sjølsagt nødvendig å granske årsakene og høre på alle argumenter som kommer. Men jeg regner det som et utslag av et øyeblikks fortvilelse når kamerat Olaf sier at ei linje om at "vi er mot klassesamarbeid og for streik" er karakteristisk for SKs syn på det faglige arbeidet. Det er så lett å påvise at en slik kritikk er overdrevet at det kan bidra til å ta lett på riktig kritikk. Derfor håper jeg at vi kan slippe å debattere på det planet i fortsettelsen.

4. Når det gjelder prinsippprogrammet vil jeg slutte meg til all kritikk som går ut på at utkastet er for pratsomt, at det tiltider er svært upresist og dårlig disponert. Det er også mange unødvendige gjentakelser. Dette har jeg ment hele tida, men likevel har jeg i likhet med flertallet av de rapportene vi har fått til nå, vært for å legge utkastet til grunn for videre behandling. Jeg mener at det er mulig med stram disiplin å skjære ned utkastet til under det halve. Jeg har også prinsippiell kritikk av utkastet på endel punkter, men ikke større

enn at jeg mener det er mulig å fremme kritikken innfor ramma av en slik diskusjon. Jeg er enig i at SKAU skulle tatt ledelsen i denne debatten på et tidligere tidspunkt, slik at partiet kunne fått et klart signal om hvor parti ledelsen sto i de spørsmåla som debatteres i partiet. Det vil SKAU gjøre så snart vi får sammenfatta den debatten som har foregått til nå. Men jeg understreker at det ikke er bare en formsak når det står i innledninga til utkastet at det ikke er partiledelsens forslag. Når debatten har pågått et par måneder til vil SK utforme sitt forslag på grunnlag av de rapportene vi har fått inn.

5. Kamerat Olaf nevner formannskonferanser i Oslo om partikrisa og framhever dem som et positivt tiltak. Enig. Han spør om partiledelsen har deltatt på disse konferansene. Til det er det å si at vi for et halvt år sia ba Oslo DS om å få invitasjon til møter i Oslo-partiet der problemene i partiet skulle diskuteres. Vi har fått innkalling til to slike møter (lagsmøter), og formannskonferansene fikk vi vite om etter at de hadde vært holdt. Jeg meldte i oktober fra til Oslo DS om at jeg var villit til å hjelpe til med partiarbeidet i jern- og metall og nå leder jeg en faglig studiesirkel for kameratene i den bransjen.

6. Jeg skjønner ikke at kamerat Olag kan gi sin fulle tilslutning til DS-formannens kritikk av meg i FFP for januar. Kameratene i jern og metall sier til meg at vi mangler en industripolitikk. Kameratene i grafisk sier at vi fortsatt har for lite politikk til å møte datarevolusjonen. Begge deler skaper konkrete problemer ute på arbeidsplassene. Jeg er enig med disse kameratene. Vi har mye bra faglig politikk i dag, men vi har også mangler i den faglige politikkken, som vi må rette på samtidig som vi fører interne diskusjoner der vi oppsummerer feil og lærdommer. En frustrerende og handlingslammende kritikkampanje har verken boliglag eller arbeidsplasslag bruk for.

Pål S. r

TELL TIL TI NÅR DERE BLIR SINNA

EN ANBEFALING TIL SKAU FRA FORHENVÆRENDE DS-FORMANN.

Jeg har hatt en lang polemikk med SKAU-kamerader om partikrisa. Den skal jeg fortsette i april-FFP. Her vil jeg istedet kommentere SKAU-kameraters diskusjonsstil. Jeg mener de må hisse seg ned om vi skal føre noe fruktbar diskusjon framover.

Henry B., Sofie og undertegnede fikk så øra flagra i februar-FFP. De fleste angrepa kom fra helt ledende partifolk. Mange steder hadde angrepene en antagolistisk form. Ikke bare til linjer det ble argumentert mot, men også til personene. Da diskuterer vi ikke lenger for å skille galt fra rett og for å bli enige. Skal diskusjonen vinnes, - koste hva det koste vil?

diskusjonen avspores

I januar-FFP stiller jeg to spørsmål: "Vil en hestekur med "mer politikk" gjøre slutt på partikrisa? Skal den grundige diskusjonen og analysa av partiets feil utsettes på ubestemt tid?" Svarene i februar-FFP unngår etter beste evne disse spørsmålene. De gir istedet følgende type karakteristikk: "Tåke og graut" "Merkelig artikkel full av rare og ubegrunna påstander" (B.Fjeld). "Skuffende" "kaotisk og forvirrende" (Pål S). Men dette er en diskusjon som har pågått i lang tid i SK og mellom DS og SKAU.

Tron Ø. innrømmer dette. Han sier "Leserne bør vita at vi har kjent verandere i mange år og diskutert de fleste av spørsmålene i artikkelen". I de øvrige artiklene framstilles synspunktene mine som noe helt nytt, rat noe. Nærmest et bakholdsangrep. Det er rett at både jeg og DS har hatt mye "ull i munn" når disse motsigelsene tidligere er brakt

fram "offentlig". Men SKAU veit godt at dette både er sagt og skrevet mange ganger. Hvis de er sure fordi jeg klarere legger motsigelsene fram for medlemmene, bør de heller kritisere meg for det. Men allikevel bør dere besvare spørsmåla mine.

vi trenger en åpen og kameratslig diskusjon

Jeg mener mine innlegg har hatt en kameratslig form. Allikevel vil jeg kritisere meg selv for å ha stilt noen saker for skarpt. Jeg mener vi alle må ta oss sammen og dempe gemyttene om det skal ha noen hensikt å fortsette diskusjonen. Mulighetene for meningsbryting innen partiet er et sentralt spørsmål i krise-diskusjonen. Om denne diskusjonen nå går over i ei kampanje mot "avvikere", kommer vi ingen vei.

Jeg beklager at svar på mange sider polemikk må stå over. Dette er en svær jobb og arbeidssituasjonen min er også i akutt krise.

MISTILLIT TIL PARTIKADEREN?

SVAR TIL TRON Ø ., PÅL S . ,
KATRINE OG GUNNAR FRA SOFIE.

Siden ingen av dere svarer på problemstillingen min, vil jeg gjenta den:

"I FFP for demsemester-79 sier DS bl.a. at det er mistillit til høyere organ i partiet og at dette er noe av årsaken til krisa i partiet. Dette er sikkert korrekt, men jeg lurer på om ikke en vel så viktig tillitskrise er den mistilliten som ledelsen, både DS og SK, har til partikaderen. Jeg tror denne mistilliten til kaderen har eksistert gjennom lengre tid og hindret partiets slagkraft, fordi ledelsen og partiet ikke har nyttiggjort seg all kunnskapen og skaperkraften som finns i partiet. At dette kan ha fremmet linjer om at ledelsen all-

tid har rett og partikaderen feil når motsigelser har oppstått. At dette igjen har fremmet usjølsten-dighet hos kaderen".

Du Gunnar spør om "hvorfor konsentrerer hun ikke skrivelysten om viktige politiske spørsmål som er til diskusjon i partiet". Vel Gunnar, mitt svar er at for meg er spørsmålet om hvilket syn ledelsen har på kaderen, viktige politiske spørsmål. - Så får du prøve å forklare meg hvorfor det ikke er viktig.

Jeg skjønner jo at det var dumt av meg å bruke eksemplene om data og miljø, i tillegg til de andre eksemplene jeg bruker, fordi dere henger dere opp i disse to eksemplene. Men jeg får jo da forsøke å forklare hvorfor jeg bruker dem, så får dere forsøke å forstå hva jeg mener.

for å få fram mange ledere i partiet

Jeg har ikke noe i mot at verken Tron eller Pål opptrer offentlig. Jeg har ikke noe i mot at de legger fram linjer på forskjellige politiske spørsmål. Jeg anser både Tron og Pål for å være flinke folk som kan mye på mange områder. Men - når det gjelder spørsmålet om miljø og data, så veit jeg at det finns kamerater i partiet som gjennom flere år har jobbet med dette og vært nødt til å utvikle en politikk, bra eller dårlig, på disse områdene. Jeg tenkte da at det kanskje ville være viktig å utvikle slike kamerater til spesialister og autoriteter på sine områder. På samme måte vil jeg anta at det finns en lang rekke kamerater i partiet som har arbeidet på forskjellige områder og som har vært nødt til å utvikle linjer, bra eller dårlige, riktige eller feilaktige, på sine områder. Men mener at her har ledelsen og partiet som helhet mye å hente, - forutsatt at kaderen har nok sjøtillit til å legge fram det de mener og det de kan, og forutsatt at de ikke straks blir bekjempet og satt hatter på om de fumlir litt og gjør litt feil. - Særlig fordi dere mener data og

miljø er viktige områder for klassekampen i dag, er det av stor betydning å få rota fram disse folkene, og få de til å tru på seg sjøl.

partiets ledere eller ledernes parti?

Katrine, - du sier at "noe av vitsen med å ha en ledelse, er at de skal utforme partiets linjer". Jeg er ikke enig med deg. Jeg mener det er partiet som skal utforme partiets linjer. Det er da ikke sentralkomiteen som skal utvikle og vedta for eks. AKP(m-l)s prinsippprogram? Jeg mener det vil være å oppmuntre til tro på genier, og det vil være å stille umenneskelige krav til sentralkomiteen, om vi skulle forlange at de skulle ha utformet linjer på alle de områder hvor partikamrater jobber. Etterhvert mener jeg at slike linjer må nedfelle seg i program som landsmøter vedtar etter diskusjoner i partiet. Sentralkomiteen må sjølsagt lede denne utviklinga i pakt med prinsippene om masselinja.

følge med i nye linjer fra SK

Katrine - du sier du er ganske sjokkert over at jeg synes det er vanskelig å sette meg inn i alle de nye linjene fra SK som har kommet i løpet av det siste halve året, og du spør om hvilke. Vel, Katrine, jeg beklager at jeg ikke er så flink. For å nevne noe: Det er vanskelig for meg å sette meg inn i nytt forslag til prinsippprogram, handlingsprogram, vedtekter og beretning. Som jeg sier i forrige artikkel, så tar det meg lang tid å lese gjennom alt sammen.

ta prinsippprogrammet; her er jeg nødt for å ha studert en del bakgrunnsmateriale for å si om jeg er enig eller ei i det som står for eks. om økonomi og imperialismen. Med de fristene som er gitt, og med det omfattende materialet som foreligger, mener jeg

faktisk at det ikke blir noen demokratisk behandling, og jeg mener at en ikke får nyttegjort seg kunnskapen på en rekke områder som ligger hos kaderen i partiet.

debatt-teknikk og demokrati

Jeg vet ikke om det er meg som uttrykker meg så dårlig at dere ikke skjønner hva jeg sier, om dere ikke vil skjønne hva jeg sier, eller om dere ikke ser spørsmålet om tilliten til kaderen og bruken av denne som noe problem. Dere mistenkeliggjør meg alle med å spørre om hva slags hensikter jeg har. - Noe av hensikten min er bl.a. å få vekk en slik mistenkeliggjøring og mistillit til kaderen som dere legger fram i deres artikler, og at dere skal prøve å komme folk i møte og prøve å forstå hva de sier, selv om de ikke er så flinke til å uttrykke seg. Så kanskje mange fler tør si ting, så tror jeg vi får en livligere debatt og en bedre politikk, fordi flere tør å legge fram sine syn. Dere skal ikke tro at alt som sies og skrives av kritikk av ledelsen, er ment for å undergrave. AKP(m-l) er faktisk også mitt parti, i likhet med dere har jeg vært med på å bygge opp dette partiet, jeg er ikke ineteressert i å undergrave det jeg sjøl har vært med på å bygge opp. Jeg mente faktisk at ved å kritisere ledelsen så kunne vi få en bedre ledelse og et bedre parti. Jeg har aldri sagt at jeg misliker hverken Tron eller Pål, slik noen av dere sier. Jeg har faktisk hatt ganske stor respekt for begge. Men det er klart at når den ene sier jeg smaker av jante og den andre kaller meg anarkist, så liker jeg dem ikke så godt for det. En slik debatt-teknikk har bare en funksjon, nemlig å skremme både meg og andre folk fra å si vår mening.

dem.sentralisme

Jeg mener de spørsmålene jeg reiser i denne artikkelen har stor

prinsippiell betydning for hvordan den demokratiske sentralismen skal fungere. For meg er disse spørsmåla såpass alvorlige, kjære onkel Tron at jeg håper vi kan slippe å få den diskusjonen du prøver å vri

den til, nemlig hvorvidt "st bør ha en høy offentlig profil og delta mye i debatten i og utafor partiet, eller hvorvidt han bør holde kjeft og la være å skrive i avisene".

Hilsen tante Sofie

JEG TRUR DET BLIR KRIG

NYTT SVAR FRA TRON Ø TIL DS-FORMANN.

Kamerat DS-formann angrep meg i januar-FFP. Jeg svarte i FFP for februar og fikk nytt svar fra han i samme nummer. Det er bra, jeg trur vi har dårlig tid og debatten bør gå fort. Men han svarer ikke på en rekke av de sentrale sakene i min artikkel, kanskje fordi han måtte skrive sitt svar i en fart? Jeg prøver igjen, for vi trenger virkelig en konstruktiv debatt om partiets oppgaver og partikrisa.

HVA VIL KAMERAT DS-FORMANN AT VI SKAL GJØRE MED KRIGSFAREN?

I januar FFP anklager kamerat DS-formann meg for skrivebordspolitikk. I februar-FFP kritiserer han ledende kamerater for subjektivism. Dette gjelder, så vidt jeg skjønner, manglende undersøkelser av situasjonen i organisasjonen og for lite arbeid med å analysere og løse organisasjonsproblemer.

Det er noe riktig i den kritikken. Jeg skal komme tilbake til det i slutten av artikkelen. Men samtidig vil jeg kritisere kamerat DS-formann for skrivebordspolitikk og ensidighet i vurderinga av situasjonen. Jeg mener at en viktig politisk feil hos ham nå er at han ikke gjør noen forsøk på å analysere situasjonen utafor partiet. Mer enn det: Han kritiserer kamerater som ønsker å ta opp sånt og hevder at dette vil hindre løsninga av partiets problemer. Dette er også subjektivism.

Jeg kløyver ikke filosofiske hår for å vinne poenger. Jeg snakker om svære konkrete saker som jeg mener partiet gjør for

lite med. For å begynne med det viktigste: Krigsfaren.

Jeg mener det blir krig. Jeg frykter for at det er store sjanser for krig innen 1985. Jeg trur at verden var meget nær krig under aksjonen i moskeen i Mekka i fjor høst. Argumentene for dette finns i vår eksterne presse og i borger pressa. Kameratene får dømme sjøl (forøvrig bør vi studere og diskutere sånt mye mer i partiet). Det er ikke nødvendig for meg å bruke plass her for argumenter.

Hvis jeg tar feil, så behov-er ikke det være noe problem. For arbeiderklassen i Norge, for partiet, for meg - og for kamerat DS-formann. Det er nemlig sånn at den store virkelige verden som finns utafor partiet kan få svar innflytelse på arbeidet i partiet vårt. Det er for eks. politiske motsetninger mellom kamerat DS-formann og meg. Disse kan bli løst gjennom at russera skyter oss begge to. På samme måte kan mange av kader- og organisasjonsproblemene våre forsvinne ved at partiet blir utrydda. Jeg fleiper ikke for å være vittig. Jeg mener at dette er den brutale sannheten om hva som vil skje, hvis krigen kommer i løpet av for eks. et halvt år. Og det kan tenkes.

Hvis jeg har rett, så må partiet begynne å tenke på og planlegge arbeid i en krigssituasjon mye mer konkret enn før. Hvis jeg har rett, så må også partiet prioritere sånt politisk og organisatorisk arbeid som tar utgangspunkt i at vi er i ei førkrigstid mye mer konkret enn før.

Når det gjelder det siste, så betyr det at vi trenger å trappe opp vårt eksterne arbeid mot Sivjet, til støtte for Afghanistan, arbeid med frontbygging, forsvarsspørsmål osv. Dette er sånt som kan mobilisere folk til en verdensomspennende front som kanskje kan forsinke krigsutbrudd og forbereder folk på å slåss mot sosialimperialismen hvis krigen kommer. Interne og organisatoriske tiltak vil jeg av opplagte grunner ikke diskutere her.

Jeg mener at situasjonen (verdens) nå krever dette. Jeg er over at situasjonen (partiets interne) nå også krever at vi gjør opp med egne feil, løser alvorlige organisasjonsproblemer osv. Jeg sier ikke dette for å bortforklare partikrisa. Men jeg mener at kamerat DS-formann avviser å stille svare spørsmål som verdenssituasjonen på dagsorden ved å hele tida henviser til partikrisa.

Kamerat DS-formann sier at det er farlig og gærnt å bruke mye tid på "mer ny politikk". Jeg tror ikke at det løser våre organisasjonsproblemer å jobbe med for eks. Afghanistan eller mer konkrete krigsforberedelser. Men vi må jobbe med sånt likevel. Straks. For ellers kan det gå så jævlig gærnt hvis krigen kommer at plutselig er det ikke noe parti igjen til å ha krise i. Dette må følgelig påvirke og regulere alle våre planer. Sentralplanen. Og den Oslo-planen kamerat DS-formann sier har gått dårlig. Og lagsplanene.

Mener jeg at SK og AU har gjort en tilfredsstillende jobb med dette? Ærlig talt, nei. Betyr det at jeg vil utrope meg sjøl til den store kritikeren som ikke blir tatt hensyn til? Nei, det er også en sjølkritikk. I motsetning til mange andre blei ikke jeg "tatt på senga" av skjerpinga av verdenssituasjonen etter nyttår, jeg venta noe sånt i fjor høst. Men jeg la ikke om arbeidet mott, jeg ropte ikke høyt, dreiv ikke polemikk. Men hva har distriktsstyret under ledelse av

kamerat DS-formann gjort? Har kamerat DS-formann reist til debatt at det kanskje blir krig snart og spurt medlemmene om de har noe syn på hva vi bør gjøre med det? Jeg tror andre diskusjoner har blitt prioritert. Dette er en politisk feil.

Kamerat DS-formann reiser kritikk av at sentrale oppgaver vanskeligliggjør DS-planen. Det er noe riktig i denne kritikken. Ei anna sak er at han(og jeg) har stemt for sakene på lista som han nå klager over gjør DS-planen vanskelig. Det løser ihvertfall ingen problemer å stemme for beretningsdiskusjon, vervekampanje osv. som SK-medlem og etterpå klage over det som DS-medlem. Men nok om det.

Kamerat DS-formann kritiserer SK for subjektivism i planarbeidet fordi lokale Oslo saker får for liten plass, og i oppramsinga står: "...beredskapsdiskusjon, pluss opptappinga av det anti-imperialistiske arbeidet i samband med Sovjets ekspansjon" ... Her støter kritikken på to problemer. For det første er det ikke riktig å kritisere SK firdi Sovjet invaderte Afghanistan. For det andre er det ikke sjølsagt at det er gærnt for Oslo nå å jobbe med Afghanistan og drive beredskapsdiskusjon. Hvis nå beredskapsdiskusjonen er riktig og hindrer Oslo-planen, kanskje det da også er subjektivistiske feil i Oslo-planen?

Jeg tror kamerat DS-formann sjøl har gjort en politisk feilvurdering ved å lage en Oslo-plan som vurderte anti-imperialistisk arbeid mot Sovjet og beredskap i Oslo-partiet for lavt.

Jeg mener at partiet har for lite politikk for krig og okkupasjon, har kommet for kort i det anti-imperialistiske arbeidet mot Sovjet, prioritert dette for lavt fra topp til bunn.

Jeg mener at kamerat DS-formann er subjektivt og driver med skrivebordspolitikk når han vil drøfte partikrisa bare ut fra interne spørsmål og ikke samtidig vil gå inn på hva situasjonen krever av oss nå. Skrivebordspolitikk er å lukke vinduet mot den store verden og bare diskutere de indre problemene mens krig truer. Unnskyld uttrykket, men det er du som brakte det inn i debatten. Jeg mener kamerat DS-formann blir en propp for arbeidet med å bringe partiet på krigsfot når han bare snakker om beredskapsdiskusjon og Afghanistan som vanskeligheter for Oslo-planen og ikke sier noe om at dette er svært viktig for Oslo.

Spørsmål til Oslo-formann:
Kamerat, 1) Mener du at det kan bli krig i de nærmeste åra? (resten av spørsmåla behøver du ikke svare på hvis du svarer nei på det første) 2) hvorfor har du ikke prioritert at Oslo DS diskuterer hva krigsfaren betyr for partiets politikk i Oslo? 3) hvorfor sier du ikke noe positivt om at det er viktig å jobbe med Afghanistan og diskutere beredskapen i Oslo?

hva så med kritikken?

"Å ta opp krigsfaren- der er utenomsnakk. Nå skal vi la være med å kritisere ledelsen fordi det er fare for krig. Nå skal problemene feies under matta, det er ikke tid og plass til demokrati fordi vi må diskutere krig. Nå skal prat om krig bli løsenet på alt, den nye vidundermedisinen som skal hindre et virkelig opp -

gjør med problemene".

Huff, ja, jeg skulle ønske det var så vel. Jeg skulle ønske at krigsfaren vare var tankespinn i huet til noen i et lite parti i Norge som var redde for kritikk og demokrati.

Dessuten er det en mengde problemer i partiet. Og sjøl om vi jobber med krigsfaren, så vil ikke de problemene løse seg sjøl. Partikrisa vil ikke "fåsvinne" bare fordi vi driver med "mer ekstern politikk", jeg har aldri sagt eller ment dette. Det er mye berettigta kritikk. Og det er feilaktig kritikk som rettes av ærlige kamerater som har sett mye gærnt - feil i demokratiet, byråkrati, gærne beslutninger, tabber fra partiledelsen. Både riktig og feilaktig kritikk må tas alvorlig og svares kamerat - slig. Ikke bare svares, men virkelige problemer i partiet må også løses.

Ikke bare i partiet internt. Også i partiets eksterne politikk. Jeg har pekt på at vi ikke har noen datapolitikk. Dette har jeg alt skrivi så mye om at jeg ikke skal gjenta det. Jeg vil bare peke på at all mulig kritikk(eller for den saks skyld, mer arbeid med krigsfaren) ikke "automatisk" løser problemene til arbeidsplass laget som skal lage linje for å møte ei svær datarasjonalisering. Jeg gjentar spørsmålet til kamerat DS-formann : Er det skrivebordspolitikk når jeg peker på dette?

Det finns subjektivism og manglende kunnskap om problemene laga har. Ja, jeg mangler sånn kunnskap. Kamerat DS-formann beskylder meg for å ikke ville høre på andre (FFP-januar). Jeg ba i august -79 om å få komme på lagsmøter i Oslo, for å innlede hvis folk ville det, men ellers bare for å høre på diskusjonen. Det ble vedtatt at DS skulle skaffe blant annet meg invitasjoner til slike lagsmøter. Pr.idag (18/2-80) har jeg ikke fått en eneste invitasjon til et lagsmøte via DS. Kritikken for manglende kunn-

kunnskap rammer meg. Men kamerat DS-formann snakker mot bedre vitende når han sier at jeg ikke bryr meg om å høre på andre. Han burde tenke over sitt eget ansvar for å holde meg i uvitenhet.

Jeg nytter denne sjansen til be lag invitere meg. Gjerne for å fortelle om sånt som er gærnt.

Jeg har vært i mot ei svært kritikk-kampanje i partiet nå. Kamerat DS-formann og andre har sagt at det er gærnt av ledelsen å gripe inn for å bestemme når partidiskusjoner skal startes ("feilaktig og urealistisk" står det i FFP nr. 2). Men saka er at svære diskusjoner tar mye tid. Det gjelder særlig hvis de skal bli virkelig demokratiske: det vil si hvis folk virkelig skal få diskutert emnet grundig, med mye materiale og lange diskusjoner.

I de siste åra har jeg kje-mpa for å utvide demokratiet og friheten til diskusjon og kritikk i partiet. Min påstand er at jeg har gjort mer for dette enn kamerat DS-formann. Men jeg har vært mot å oppfordre til en veldig stor kritikk-bevegelse, fordi den må kreve mye tid og plass. Dette mener jeg kommer i veien for livs-nødvendig arbeid. Nå får vi en sånn kampanje likevel fordi noen kamerater krever den.

Men mitt ønske er at kameratene (bl.a. kamerat DS-formann) i denne diskusjonen skal være konkrete og stille sakene sånn at vi får avgjørelser.

Hvordan for eks. gripe ann kritikk av et ledende organ (si AU). Mener noen at organet har vist seg udugelig så si det. Still det som forslag til landsmøtet! Mener noen at et direktiv (si 8. mars-direktivet 1977) var bare tull så si det. Still det som endrings forslag til beretninga for eks! Da går det an å få en avgjørelse. Vi slipper å seigpine partiet i årevis og vi kan begynne å jobbe med viktigere saker.

Ta enkeltkamerater. Ta for eks. Kamerat Ø. Jeg gjør feil. Det går ikke et halvår uten at jeg gjør dumheter jeg skammer meg over.

Sjøl sagt mener jeg at jeg gjør nytte også, ellers ville jeg trekke meg. Noen mener han er en tvilsom marxist-leninist. Greit. så si det. FØreslå at han kritiseres for det. Noen mener han gjør mye bra, men kommer med revisjonistiske uttalelser. Så foreslå vedtak som retter seg mot gærnting han sier eller skriver, hvis det er så viktig at det er verdt å bry kreftene med. Sånn har jeg tenkt å gå fram når det gjelder kamerater i ledelsen som jeg har kritikk av.

Hva er viktigere enn kritikk? Nå, særskilt krigsfaren, dessuten også den økende klassekampen i Norge: streikebevegelsen, lønnsoppgjøret. Dette skal ikke undertrykke kritikken. Det skal ikke hindre kamerater i for eks. å få slått fast at Ø. er revisjonist. Greit. Men gjør det på begrensa tid, få det avgjort, og ikke la oss knytte alle kreftene på dette i veldig mange måneder framover.

Sånn også med indre saker som må rettes på - og det er en god del. La oss prøve å komme med forslag som kan settes ut i livet, la oss stille dem opp og få stemt om dem hvis det ikke blir løsning-er uten det. Men la oss prøve å skjære gjennom.

Kamerat DS-formann: Du har vansker med å lage konkrete forslag, jeg synes ikke det er så lett jeg heller. Men vi blir nødt til å prøve begge to, sånn at folk skjønner hva de kan velge mellom (og det må sjøl sagt komme forslag fra mange andre også). For åssen skal vi ellers komme ut av krisa, og få jobba med krig og faglig?

T.Ø.

MERKNAD TIL ARTIKKELEN TIL T.Ø:

Jeg mener det er rett å gjøre leserne oppmerksom på at DS inntil ganske nylig ikke har fått tillatelse til å lage beredskapsplaner. Videre at SK har via meg mottatt flere invitasjoner til avdelingsmøter. Om SKAU ikke velger T.Ø. til å gå på disse møtene så får det være en sak mellom SKAU og T.Ø.

Stein, DS-medlem

ENSTEMMIG VED-TAK etter diskusjon av ffp januar og februar

Avdelinga vil kritisere DS-formannen for hans innlegg i FFP-januar. Dette innlegget oppfordrer til en omfattende kritikkbevegelse i partiet og kritikk for kritikkens skyld. VI støtter SKs opplegg med å diskutere kritikken av SKs arbeid og krisa i partiet i samband med beretningsdiskusjonen med utgangspunkt i den sjølkritikken som SK har lagt fram i beretningsforslaget.

DS-formannens innlegg fører oss bort fra å løse de virkelige problemene i Oslo-partiet og løsninga på dem. DS-formannen har ingen konkrete forslag til hvordan Oslo-partiet skal løse sine problemer, i motsetning til for eks. Pål S. (FFP/nov) som får lagt fram synspunkter på dette som vi kan være enig i eller uenig i, men som danner grunnlag for en diskusjon for å løse problemene.

Det vi ønsker fra DS og DS-formannen er konkrete forslag på løsninga av krisa i Oslo og politiske linjer og ledelse fra DS. Vi ser ingenting av dette i dag, og det bekymrer oss virkelig.

Det er en objektiv motsigelse mellom lokalt og sentralt arbeid, men vi vil ta avstand fra synspunkter som går ut på å sette lokalt arbeid opp mot viktige og nødvendige sentrale oppgaver.

Vi har store oppgaver lokalt og ønsker oss større armslag til dette. Vi har vansker med politiske linjer og taktikk. Vi ønsker hjelp fra DS til dette. Men vi vil ikke ha dette på bekostning av helt sentrale oppgaver som er knytta til for eks. krigsfaren og anti-imperialistisk arbeid mot Sovjet, LM-forberedelsene, eller på bekostning av KK-arbeidet som vil føre til at vi mister dags-avisa. Vi støtter SKs synspunkter om viktigheten for partiet å ha ei dagsavis i dag.

Vi ser DS-formannens omfattende kritikkbevegelse som et skadelig angrep på SKs muligheter til å lede partiet på disse viktige oppgavene i dag.

Boligavd.

HVA ER DS-FORMANNENS LINJE?

Han hadde en artikkel i februar-FFP (s.27) der han skreiv (i forbindelse med at Oslo DS ønska mer rom til Oslo-arbeid) at vi nå har endsmøteforberedelser, .. 8.mars, KK-kampanje, 1.mai, verve kampanje, beredskapsdiskusjon, pluss opptapping av det anti-imperialistiske arbeidet i samband med Sovjet ekspansjon." (Han nevner ikke streikestøttearbeidet og tariffoppgjøret). Så skriver han: "SKs vedtak om partikrisa sier at de subjektivistiske planene er en del av årsakene til partikrisa. Det er vondt å oppdage samstemmighet mellom det synet og det SK faktisk gjør i planarbeidet nå". (mine understr.). Han skriver: "For oss i DS er fremdeles rammene for utspill o.l. minimale, uansett hva vi skulle ønske å gjøre". Dette som han skriver kan umulig oppfattes som annerledes enn en kritikk av SKs plan. Da må vi spørre:

- HVilken vekt legger DS-formann på 1.mai? hvor viktig er godt massearbeid for kampen på mange avsnitt i Oslo? For kampen mot sosialdemokratiet og revisjonistene i Oslo? er 1.mai Oslo-arbeid?

- Mener DS-formannen at partiet (også i Oslo) trenger diskusjoner om hvordan vi skal forberede oss på krigen (beredskap). Jeg har inntrykk av at svært mange parti-medlemmer heller kritiserer at en slik diskusjon ikke er kommet før. Er dette Oslo-arbeid?

- Mener DS-formannen at vi må jobbe med KK, eller ikke? Er det Oslo-arbeid?

- Mener DS-formann at det er en feil å trappe opp propagandaen

mot Sovjet? Eller er det en viktig sak for Oslo?

- Mener ikke DS-formann at DS skal drive med "utspill" i disse spørsmåla? Hva slags plan vil DS-formann ha i Oslo nå i vår?

Jeg mener det er viktig at DS-formann vurderer politisk de oppgavene klassekampen stiller til partiet.

I artikkelen sin framstiller han SKs plan som noe negativt. Hva mener han konkret er mer positivt?

Martin

"STIKK IKKE HOVUDET UT OR VINDAUGET. DET KAN VERTE AVSNAPPA"

Sånn står det på skiltene på gamle tog på Vestlandet. Det ser nesten ut til at dette er blitt partiledelsens motto for debatten om partikrisa.

I forrige nummer av FFP har Henry B. (HB) klart å hisse på seg et lengre SKAU-vedtak med utlegninger av "Hva må gjøres". Til da avar det ingen som kom med kritikk som SK har ment er riktig som har klart noe tilsvarende. DS-formannen har SKAU bestemt seg for å eksponere som SK og PU-medlem. Han blir vel nærmest anklaga for dobbeltspill og illojalitet.

Tilsynelatende har debatten snudd seg. DS-formann er blitt hovedtrusselen mot partiets enhet, organisatorisk og politisk. Og HB representerer en feilaktig linje for hva partiet skal være. Forsvare av enheten og den leninistiske partimodellen er blitt SKAUs og SKs talsmenn.

For min del ser jeg ikke saken sånn. Jeg skreiv i forrige nummer at jeg var bekymra for den måten SK behandla diskusjonen på. Det samme nummer har sannelig ikke bidratt til å berolige meg.

Til tross for at jeg er uenig med HB, for eks. når det

gjelder Klassekampen, så har parti ledelsens innlegg i siste nummer av FFP bidratt til å overbevise meg ytterligere om at adressen for min kritikk er SK.

SK OG LENINISMEN

SKAU bruker leninismen og "Hva må gjøres" mot HB. Javel, men siden sommeren 78 har ikke SK behandla situasjonen i fagbevegelsen. Ikke tariffoppgjørene, ikke lønnsstoppene, osv. I tilfelle så er denne behandlinga hemmelig, både for faglig utvalg og for medlemmene. Dette er en uhyre alvorlig trussel - ikke bare mot den leninistiske partimodellen - men mot hele partiets klasseinnretning.

Siden sommeren 78 har Faglig utvalg og jeg sjøl kritisert SK for dette, både skriftlig og muntlig. Og vi har kritisert SK for å tappe FU for kader i samme periode. SK har ikke enegang prestert å svare for dette. I beretningsutkastet blir det knapt nevnt som et problem! Er det noe som frister meg til å lese Lenin om dagen, så er det SK:

Utkastet til prinsippprogram kolliderer med Leninismen på flere 25

punkter etter min oppfatning. Det gjelder særlig behandlinga av fagforeningene. Hvorfor blir da ikke Tron Øklund klat inn på teppet og får lest opp fra Lenin? personlig oppfatter jeg et forslag til partiets prinsippprogram i strid med leninismen, som atskillig viktigere enn en artikkel i FFP av HB. Det er noe fundamentalt galt i proposisjonene over SKs behandling av forskjellige avvik.

TARIFFOPPGJØRET OG OSLO

Nå sier jo alle at vi må prioritere det faglige arbeidet. I forrige nummer av FFP kommer Pål S. med noen forslag til hva som bør gjøres i Oslo. Det første punktet hans lyder sånn: "avdelingene på arbeidsplassene må få det nødvendige minimum av politisk ledelse i kampen omkring tariffoppgjøret. DS og SKAU må sammen sørge for at de får større spillerom til å føre denne kampen."

Javel. Men på samme tid som det ble trykt sendte SKAU ut en direktivpakke om forskjellige oppgaver framover, om 1.mai, 8. mars, KK-kampanje osv. Men de sendte ikke ut ett eneste ord om tariffoppgjøret. Heller ikke ett ord om forholdet mellom de forskjellige oppgavene, hvordan de skulle avveies i forhold til hverandre osv. Det er ikke første gang slikt skjer. Ikke skjønner jeg hvordan SKAU kan ha mage til å sende ut slike pakker midt oppe i et jævla viktig tariffoppgjør. Men fagforeningene og den økonomiske kampen glimrer fortsatt med sitt fravær i SKs direktiver og planer.

To års erfaringer med liknende misforhold mellom ord og handling gjør at jeg for min del fortsatt oppfatter SK som proppen i dette arbeidet. Av samme grunn vil jeg hevde at det ikke er i FFPs spalter vi alene kan se hvem som er "konstruktive" og vil drive fornuftig partiarbeid. Praksis er nemlig det avgjørende kriteriet.

PÅL S' S ARTIKLER

Jeg mener at kamerat partiformannens artikkel i november-nummeret av FFP er litt av en nøkkel i diskusjonen om partikrisa. Jeg er uenig med mange saker i novemberartikkelen til partiformannen. Jeg mener at den linja han står for i synet på partikrisa er feilaktig. Og jeg vil kritisere de sakene inntil jeg ser tegn til bevegelse i riktig retning, eller jeg sjøl skulle bli overbevist om at jeg tar feil.

INDRE OG YTRE FOR N' TE GANG

I novemberartikkelen argumenterer partiformannen for at det er de ytre vilkåra som er hovedårsaken til partikrisa. I februarnummeret heter det i et vedtak fra SKAU at de mener nå indre saker er hovedårsak. I samme nummer har Pål S. en artikkel ~~utta~~ til DS-formann der han ikke kommenterer spørsmålet i det hele tatt. Til tross for at det har vært et hovedankepunkt mot han, både fra HB og DS-formannen. Jeg mener dette er en jævla viktig sak. Standpunktet til den motsigelsen avgjør nemlig i hvilken grad det er nødvendig å gjøre sjølkritikk for feila. Hvorfor er det viktig med sjølkritikk? For å finne den ansvarlige? Nei, for å unngå samme feila i framtida! for å lære noe!

Hvis ikke S. har stemt mot dette vedtaket i SKAU, så er det mildest talt besynderlig at han ikke innrømmer at han tok feil. Jeg synes det ville ha vært på sin plass at han sa hva han mente nå og hva han evt. hadde lært. Men nei. Ikke en lyd. Det er bare kritikk og "skuffelse" over DS-formannen å se.

I novemberartikkelen gjør også S. en svært grov feilvurdering av situasjonen i arbeidet.

erklassen. Han skriver: "Det opp-svinget som var i streikekampen fra 1974 til 1977 har blitt avløst av en kraftig nedgang". Dette er enda mer gærent enn det som står i beretningsutkastet. Desamme argumentene som jeg la fram mot utkastet i forrige nummer, rammer også partiformannens artikkel. Men det som i tillegg er viktig i denne artikkelen, er at han bruker dette som et argument for de "ugunstige" ytre vilkåra for partikrisa. "Analysen" passer med teorien om de ytre vilkårene, men dårlig med virkeligheten. Jeg synes partiformannen burde kommentere dette. Det har nemlig en viss betydning at man er sånn noenlunde enig om hvordan terrenget ser ut før man kan bli enig om kartet som skal føre soss framover.

Den tredje innvendingen jeg har mot denne artikkelen gjelder partiformannens oppfatning av hva politikk er for noe. Jeg forstår nemlig utmerka ogdt at mange har reagert på den resepten som blir presentert for å komme oss framover. Nemlig å lage politikk.

POLITIKK OG POLITIKK, FRU BLOM

Kamerat Si skriver: "Er det så noe merkelig eller uhyre vanskelig å utvikle en politikk?" Han svarer sjøl nei, og trekker fram noen eksempler: "Vi hadde ingen boligpolitikk, men kravene om økte lånerammer for Husbanken og senka rente viste seg å sette fingern midt i øyet på både Høyre og DNAs boligpolitikk."

Ved en rein tilfældighet så var det - viss jeg ikke husker feil - meg som først skrev om den saken i Klassekampen i fjor sommer. Kravene om utvida lånerammer og en rente på 2.5% framkom sånn: Jeg ringte til NBBL, den landsomfattende organisasjonen for boligbyggelag og spurte hva de mente. De la da fram disse sakene med en hel masse utregninger osv. som ga en utmerka begrunnelse for dem. Det var forøvrig Per Eggum Mausest, førstemann på SVs liste ved kommunevalget som ga opplysningene.

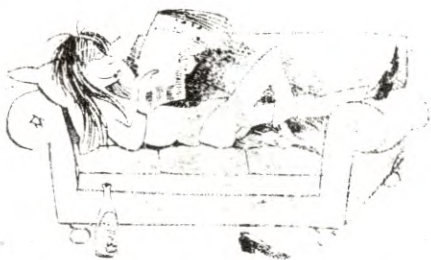
Var det så vanskelig? Nei, slett ikke - et par timers skrive

bordsarbeid. Men jeg synes det er heller overdrevet å si at vi dermed har en boligpolitikk. Vi kan følgelig også vanskelig innkassere æren for å ha stukket akkurat den fingeren i øge på Høyre og DNA. Når sant skal sies så satt den der fra før. Vi gjorde en bra jobb med å trykke på den.

Men det er ikke hovedpoenget mitt. Det viktige er at partiformannen kaller dette for en boligpolitikk. Jeg har noen invendinger til det.

For det første: Vi trenger en drøfting av om parolene er riktige. Det har nemlig allerede kommet en god del innvendinger til dem i Klassekampen. Og vi trenger en diskusjon om helheten i boligpolitikken sånn at vi kan avveie hva som er de viktigste parolene å reise kampen på.

For det andre: Vi må spørre: Hvordan skal vi kjempe for kravene, hvilke frontorganisasjoner skal stå i sentrum. Hvilke metoder skal vi jobbe etter.

For det tredje: Hvilken plan skal vi legge for kampen, propaganda og agitasjon, kampformer, allianse spørsmål, en tidsplan.

For det fjerde: Hvordan skal boliglag jobbe med problemet. Harvi nok folk. Hvor godt innarbeida er vi i organisasjonene.

Lista med spørsmål kan forlenges. Men jeg håper jeg har fått illustrert poenget: Det er mange mil mellom det å ha stilt et krav å det å ha en politisk/taktisk-plan for hva vi skal gjøre med det.

Partiformannen snakker sann-

synligvis ut fra boligkrava våre i valgkampen. Det er viktig nok det. Men det er bare en ørliten flik av det jeg oppfatter som det å ha en boligpolitikk!

Som vi ser er det mange organisasjoner og partier som har samme krav som oss. Det som skiller oss fra disse er nettopp fotarbeidet, massemobilisering og kampen. Disse problemene tar ikke partiformannen opp.

Å fjerne det partiformannen kaller for "trøtt- og lei-stemninga" krever noe mer, mye mer enn krav. Det krever en taktisk plan, organisering osv. Det er derfor bl.a. vi er med i dette partiet og ikke nøyer oss med medlemskap i NBBL.

Jeg polemiserer altså ikke mot det å ha krav og paroler, men den merkverdige reduksjonen jeg synes partiformannen gjør av det å ha en politikk, til det å ha et krav. Sann som jeg oppfatter partiformannen så er ikke dette ei linje for å komme ut av krisa, men for å gå rakt over i en ny og mye verre.

OM FAGLIG POLITIKK OG ORGANISERING

Det er ikke sann at vi har for mye faglig politikk. Det er heller ikke sann at vi har ingen faglig politikk. Men det er først og fremst ikke sann som Pål S. utlegger det: At man kan sette partiorganisering i jern og metall opp mot det å ha en politikk for jern og metall, og så diskutere hva som er viktigst! Vi kommer ingen vei med en sann problemstilling. Nå har jeg drevet å jobbet med faglig politikk og organisering i noen år. Det betyr ikke at jeg dermed har rett. Men jeg har da noen eksempler som kanskje kan illustrere problemet lite grann. Jeg synes det er jævla vanskelig og er ikke det minste imponert over det tempoet man har klart å

grave seg ned i skyttergravene på i denne saka.

for detaljer første: Det er døden i boks å bare bruke generelle karakteristikk og fagligpolitikken. For dem i SK som måtte være av den oppfatning at hovedproblemet er mangelen på faglig politikk, så må det være en stor gåte at partiet har mangedoblet antallet tillitsmenn i de to åra da SK ikke har gjort noe med saken. Det er nemlig ikke sann at det å ha et program og krav er alt her.

Jeg mener vi på flere områder har kommet alt for kort i utviklinga av fagligpolitikken. Akkurat nå er det lavtlønnsproblemet jeg synes det haster med. Vi er ikke helt uten linjer, men det er alt for tynt. Hvilke problemer støter jeg på når jeg vil forsøke å lage noe på dette?

Problemet er dødsens omfattende. Du må nemlig gi noe forskjellige svar i de forskjellige bransjene, i de forskjellige forbunda osv. Du må foreta massevis av undersøkelser av statistisk materiale om lønnsevne. Du må ta stilling til statens rolle. Og ikke minst, vi må ha en taktikk for alle motsigelsene innad i fagforeningene og mellom fagorganiserte i forskjellige bransjer. Denne jobben kan ikke løses i det sentrale FU aleine. Vi må ha kaderkonferanser og vi må ha folk til å foreta undersøkelser. Men det har vi ikke. FU er nemlig så underprioritert at vi ikke kan få laga den politikken vi trenger. VI får heller ikke utnytte SK til å gjøre jobben, for de behandler ikke sånt.

Men la oss allikevel for eksperimentets skyld si at vi hadde folk, da dukker neste problem opp. Vi må lage en taktisk og organisatorisk plan for partiets arbeid med tariffoppgjøret og med lavtlønn. Så må denne planen inn i partiets øvrige planer. Men til nå har ikke tariffoppgjøret vært det. Til tross for at det i praksis snart har pågått i ett år!

Problemet er at dette bare er ett eksempel, som kunne forfleres til å dekke flere nummer i

FFP. Nekter SK å gjøre noe med saken? Nei, men uansett om man nekter eller ikke, så er de faktiske forholda sånn at fagforeningsarbeidet ikke blir diskutert, ikke blir prioritert, ikke kommer med i planene og at vi ikke har folk. Derfor blir jeg også ganske forbanna når jeg ser at man bare begynner å skyte nedover og kreve at det skal lages faglig politikk uten at det blir snudd på flisa i toppen! Ja, uten at man engang innrømmer at man har gjort feil!

HOVEDPROBLEMET

Når det gjelder faglig, så mener jeg at hovedproblemet er at vi ikke har en virkelig partiledelse på dette arbeidet. Planene har i flere år blitt lagt eller gjennomført uten hensyn til faglig arbeidet. Uten hensyn til partilagenes problemer på arbeidsplassene. Fagligarbeidet har blitt nedprioritert både under lønnsstopp og nå midt under det største oppsvinget i manns minne. SK leder rett og slett ikke dette arbeidet eller denne delen av partiet, verken politisk eller organisatorisk. Til tross for at partimedlemmene på arbeidsplassene aldri har nytt en sånn tillit som de gjør i dag. Hvordan i all verden kan partikrise løses uten at det blir gjort opp med dette, som jeg mener er et alvorlig strategisk avvik i partiledelsen?

Det finns - så vidt jeg veit - heller ikke noen plan for partiets arbeid. Det er iallefall ikke noen plan å ha en bunke direktiver om i og for seg viktige saker, nå følgende mangler: En grundig vurdering av situasjonen i klassekampen, i partiet og ut fra det, en avveining av hvordan partiets krefter skal brukes. Når sånn fundamentale feil finnes i partiledelsen, så synes jeg det er ganske fantastisk å slenge "Hva må gjøres" i hodet på HB først og fremst. Jeg får komme tilbake til "Hva må gjøres" seinere. Men en sak må nevnes. Et uhyre sentralt poeng i denne boka, er polemikken mot dem som bare driver fagforeningskamp og økonomisk kamp, og som mener det er det eneste saliggjørende for å nå sosialismen.

SK har jo nettopp totalt neglisjert dette arbeidet. Og det kolliderer fullstendig med Lenin, både med "hva må gjøres", og med en hel rekke andre verker og artikler. Hadde Lenin levd her og nå, så var det neppe en ny "Hva må gjøres" han hadde skrevet.

SK oppfatter det tydeligvis sånn at folk er i mot ledelse. Noen er kanskje det. De fleste jeg snakker med krever mer ledelse. Men da en ledelse som er til hjelp i det arbeidet de faktisk driver med og er organisert for. Til nå har framgang i det faglige arbeidet vært oppnådd på tross av - og i en del tilfeller - i kamp mot SK og SKs planer! Det er uverdigg et Leninistisk arbeiderparti!

Faglig-Olaf

Kaderfostring og ledelse i Oslo

Diskusjonen om problemene i Oslo har begynt å komme inn på kaderutvikling og mangel på ledere i Oslo. Både Henry F. (HB) og DS-formannen tror at kaderproblemene i Oslo først og fremst kan bli løst ved å føre kamerater tilbake fra utvalg, redaksjoner, partibedrifter og forlaget. Jeg tror at dette er feil vei å gå som hovedmetode, men først noen ord om mitt syn på situasjonen.

DET ER KADERKRISE I OSLO!

Jeg er overbevist om at det for tida er ei kader- eller ledelseskrise i Oslo-partiet. Alt tyder på dette. Distriktsstyret klarer ikke å lede distriktet. (Ingen enhetlig kamp mot nedlegging av industriarbeidsplasser. Ingen enhetlig kamp mot det kommunale krisebudsjettet osv). UDS-styrene er ennå ikke i stand til å fungere ledende i sine områder. Mange avdelinger har en svært svak ledelse. Når situasjonen er sånn, må vi

stille oss to viktige spørsmål:
Hva kommer dette av? Hva kan vi
gjøre med det?

PROBLEMENE HAR VERT DER LENGE

Når jeg leser innlegget fra DS-formannen i februar nummeret av FFP, får jeg inntrykk av at han mener at årsaken til problemene er at sentralkomiteen har tatt for mange folk fra Oslo tilsentrale oppgaver av ulik art.

Ingen kan nekte for at det har blitt tatt mange folk fra Oslo-partiet til slike oppgaver. Likevel er det min påstand at kader "plukking", ikke har skapt disse problemene i Oslo. De har skjerpa problemer som har vært der hele tida. Dersom vi ikke forstår dette vil vi heller ikke klare å komme med konstruktive forslag som kan bringe oss over vanskene.

HVA KOMMER FEILA AV?

På et kadermøte i Oslo for om lag tre år siden sa Pål S. at kaderfostringa i Oslo måtte karakteriseres som revisjonistisk. Han viste til at folk bare blei brukt. De blei ikke veileda, fikk ikke hjelp og fostring. Han sa at såne problemer fantes i hele partiet, men at det slo ut med voldsom styrke nettopp i denne byen. Han pekte på at utviklinga av partiet og klassekampen i verden krevde at vi utdanna flere ledere, og at vi nærma oss ei kaderkrise dersom det ikke blei gjort svært drastiske ting. (Sitatert etter hukommelsen).

Diskusjonene på denne tida førte til at sentralkomiteen fikk gjennomført et stortilt kaderfostrings tiltak for Oslo, et tiltak de sjøl leda. Mange styreformenn, faglige tillitsmenn og andre blei skolert i teoretiske diskusjoner, undersøkelser og ledelse av viktige kampoppgaver. Tiltaket var en stor framgang og betydde mye. Men det var et engangstiltak og blei ikke fulgt opp av ledelsen i Oslo

rett. Jeg ha vært medlem av Oslo-partiet siden partiet var starta. Jeg har sitti i DS og i lang tid arbeida i avdeingsstyrer. Jeg har sett mange, alt for mange eksempler på at aktive, entusias-tiske kamerater går trøtte bl.a. fordi de ikke har fått den hjelp og støtte som de trenger.

Jeg har også sett det motsatte, kamerater som har kalrt seg bra til tross for at de ikke har fått hjelp og kamerater som virkelig har fått bra hjelp. Men la oss ikke kverulere. Ledelsesutviklinga i Oslo på alle plan har vært katastrofalt dårlig i mange år. Distriktsstyret i Oslo har aldri forstått dette og har derfor aldri tatt de nødvendige tiltaka for å rette opp dette. Sentralkomiteen har ikke fult problemet nøye nok opp for å kontrollere at DS gjorde de nødvendige tiltak.

HVA MÅ GJØRES ? TILBAKE TIL GRUNN-PLANET?

Jeg ser fornuftigeting (om enn ikke gullkorn) i både det HB og DS-formannen sier. Jeg mener det er rett at kamerater som arbeider i partibedrifter, utvalg, redaksjoner m.m. deltar på grunnplanet. Det er rett at de får oppgaver og virker ledende i avdelingene. En feil som bør ryddes vekk, er at de kommer på medlemsmøter og sier meninga si uten at de også er med på å sette vedtaket ut i livet. Vi må være på vakt mot byråkratisering og pampevesen som lett kan føre til revisjonisme. Historia har mange eksempler på det.

Studieutvalget som jeg er medlem av, har forholdsvis gode

St. and se på den tida var

erfaringer med å kombinere grunnplansarbeid og utvalgsarbeid. Tidligere kontrollerte vi jamnlig om medlemmene våre deltok i grunnplansarbeidet og vi innhenta rapporter fra avdelingene. Dette har ført til at de fleste medlemmene våre i dag enten er lagsformenn eller sitter i styrene i avdelingene sine.

Dersom parola "Tilbake til grunnplanet" betyr slike ting jeg har nevnt, er jeg enig. Men dersom parola blir stilt slik HB stiller den og slik som jeg mistenker DS-formannen å stille den, har jeg stor tvil. HB mener at utvalg må skjæres ned betydelig, KK må nedlegges, trykkeriet er et sluk m.m. Jeg er for en rasjonalisering som er fornuftig. Forlaget Oktober hadde i sin tid 20 ansatte. Det var sjukt. De er nå nede på 5.

Partiledelsen bør sjølsagt under søke om det finnes andre sannelommer med folk som tappet partiet for penger og ressurser. Dersom de finns bør det bort. Men å stille parola i dag om dastiske nedskjæringer av bedrifter og utvalg stiller jeg meg svært kritisk til. Forlaget Oktober kan ikke arbeide med færre folk om ikke alt skal bryte sammen.

Har HB spurt noen av de kameratene som har deltatt aktivt i den siste store streikebevegelsen, om de ønsker å skjære ned på kapasiteten til faglig utvalg? Har HB tenkt på at uten internasjonalt utvalg ville vi for eks. aldri fått til de store enhetsaksjonene mot Sovjets invasjon i Afghanistan.

Kanskje kan studieutvalget redusere kapasiteten sin. vi er ikke de rette til å vurdere det helt objektivt. Men vi ser enorme behov for noen til å lage kurser (som faglig kurset i fjor høst, som boligkursene, helsekurs, nar-kotikakurs nå) til å utgi argumenter, motargumenter, studie-bøker og studiehefter på hundrevis av områder.

Vi tror at dersom vi i samarbeid med de kameratne som arbeider

med boligpolitikk i Oslo kunne aget et gjennomarbeidet hefte/kurs/bok om boligpolitikk, ville medlemmene i Oslo vært takknemlig for det. VI tror at medlemmer i Oslo ville vært glade om vi klarte å utarbeide et leninistisk organisasjonskurs. Vi tror ikke det revolusjonære arbeidet i Oslo er tjent med at vi nedlegger Opplysningsutvalget (som vi driver). Mange av de åpne møtene har vært populære og betydd mye for Oslo-partiets prestisje. Sånn kan vi rampe opp. Oppgavene er utallige kreftenevåre er begrensa.

Jeg skal stoppe der. Jeg er i mot å nedbygge eller nedlegge det arbeidet jeg har kommentert her. Tvert om tror jeg at skjerpinga av klassekampen i Norge og verden krever en sterk satsing på slike felter.

TRAGEDIEN ER DER.

Så oppstår det tragiske. I en situasjon hvor behovet for politikk, klare retningslinjer, ledere, skoling, utredninger, studier, profesjonelt drevne partiskoler m.m. er enormt. I denne situasjonen er det kaderkrise det eneste stedet i landet som virkelig har muligheter til å tilføre kamerater til slikt arbeid. OK. det er tragisk, men vi har sjøl ved vår kaderfostrings politikk, vår "bruk og kast"-politikk stilt soss i den situasjonen. Vi får gjøre det beste ut av det. Men de som ikke forstår at relativ stillstand er uheldig, de som opphøyer dette til "leninisme" og som i tillegg vil gå lenger tilbake, de forstår ikke på en riktig måte hva som kreves av kommunister i Norge i dag.

KONKRETE TILTAK

Hovedspørsmålet på dette området er å komme i gang med en ny giv i kaderfostringa i Oslo. DS-31

formannen bør sjølsagt henvende seg til sentralkomiteen og be om at det blir undersøkt nøye om det er mulig å overføre folk til ledelse av et eller annet område i Oslo. Men han bør ikke bruke all tida si på det. Han bør for eks. innkalle en konferanse med avdelingsledere, UDS-ledere, folk fra SK, utvalg (vi deltar gjerne) for å diskutere hva som bør gjøres på kort og lang sikt for å styrke utviklinga av ledere. Kanskje bør det opprettes en skikkelig partiskole i Oslo? Kanskje bør vi satse alt på å skolere avdelingsstyrene i organisasjons-spørsmål? Kanskje bør vi utdanne og skolere flere offentlige talsmenn, kanskje bør vi satse på å skolere faglige tillitsmenn? Jeg har ingen resept. Men det er mange som har lange erfaringer med dette arbeidet og mange som har ideer. La oss komme i gang med diskusjoner og tiltak!

KAMERATSLIT STIL

Problemene i Oslo opptar meg sterkt og jeg er engasjert, slik som mange er. Jeg får håpe dette innlegget er konstruktivt og ikke er ukameratslig i formen, for det har ikke vært meninga. Jeg håper også at vi i framtida kan unnlate å kalle hverandre guder eller sammelikne hverandre med Carl I. Hagen eller andre.

Jan-E. L. . .
Medlem av studieutvalget

Framover uten medlemmenes kritikk?

Jeg vil åpne med å slå fast at det er uhyre viktig at partiet får en skikkelig politikk og taktikk for dagskampen. Uten en riktig faglig politikk, og uten retningslinjer for boligkampen, vil vi få store problemer med å mobilisere den norske arbeiderklassen for revolusjon og sosialisme.

Dette er lementær marxisme-leninisme. Det er ingen grunn til å tvile på at hele partiet deler dette prinsipielle synet, sjøl om det står store feil, både i SK og DS si konkrete tillempling av det.

Det foregår en heftig diskusjon i FFP for tida. Formannen i DS har kasta seg inn i diskusjonen, og får så øra flagrer i FFP for februar. Innsenderne, blant dem S. . . og Ø. . . (nevnt i rangorden), demonstrerer forbløffende liten vilje, eller evne til å sette seg inn i standpunktene hans, og skriver som om vanskene vi står oppe i nå, ikke har med annet å gjøre, enn at vi mangler politikk og taktikk på mange områder.

Kameraten blir stilt til ansvar for alt fra ikke å ha engasjert seg i datarevolusjonen, til å mangle linjer for arbeidet i idrettslagene i Oslo. For FFPs lesere må han se ut som en udugelig kranglefant, som ihvertfall ikke har noe i DS å gjøre.

Sjøl blir jeg uhyre skeptisk av disse kanonadene. Jeg har vært medlem av DS i over tre år, og var ikke med på diskusjoner om datarevolusjonen før sittende DS-formann ble valgt, heller. Når det gjelder faglig, kan ikke jeg forstå annet, enn at vi har mer å fare med i dag, trass i feila, enn vi hadde for eks. i 1977. Når det gjelder mangel på politikk for bolig og idrett, og sein start i 1. mai-arbeidet; er det noe nytt av året?

Hvorfor har S. . . , Ø. . . , Bjørn F. . . og GS spart sin vrede til nå? (BF og GS får ha meg unnskyldt, men argu mentene deres kvalifiserer til opptak i familien) Kan det være riktig som faglig-Olaf påstår, at SK ikke vil ha kritikk og diskusjon om linjene sine? For Oslo-formannen gjør ihvertfall en ny ting: han viser vilje til å opptre som noe mer enn en kopist som videresender SK sine direktiver til laga i Oslo.

Ø. . . henviser i svaret sitt til partimedlemmenes dårlige

hukommelse, og beskylder DS-formann for å undersøke argumentene hans fra KK. Sjøøl er jeg like sløv som partimedlemmer flest, og klarte faktisk bare å finne igjen første delen av artikkelen "framover eller bakover". Og den blir introdusert slik: "Hva er viktigst nå - å diskutere hva slags politikk AKP(m-l) skal ha for arbeiderklassen i Norge i dag - eller å grave seg ned i historica og studere gamle feil?" Og så godt husker jeg, at jeg veit at Ø- aldri har klaga over at temaet for artiklene hans ble refert på denne måten.

Jeg må spørre: Hvorfor skal vi ha et kommunistisk parti, hvis det ikke er for å gå i spissen for en sosialistisk revolusjon? hvordan kan ledende talsmenn for partiet forsvare at de fraråder medlemmene å sette seg inn i historiske erfaringer fra bygginga av sosialismen i andre land? Hvis slikt engasjement skal bli sett på som å grave seg ned i gamle feil, og uforenlig med miljøpolitikk og datapolitikk, er vi i ferd med å sette kursen mot reformismen, enten det. eller så ønsker Ø- et parti der medlemmene oppfordres til å bruke skaperkrafta si bare på en del av politikken. Sjøøl er han som kjent ikke redd for å ta dristige standpunkter, verken til fortida eller framtida. DS-formannen antyder at TØ vil legge lokk på diskusjonen i partiet, og TØ med flere lar være å undersøke om denne kritikken har noe for seg. Situasjonen er denne: Ø- har laga ei fin bok som bl. a. beviser at han stiller med mye av de samme tankene som parti medlemmer flest. Assen fungerer det da når han står fram og sier at vi ikke skal diskutere Stalin men miljøvern?

Til slutt: Diskusjon om partietsfeil. Det blir sagt fra flere hold i siste FFP at vi skal få diskutere partiets feil. Bjørn F- henviser til beretningsutkastet. Det er jo hyggelig at noen liker det også; sjøl kan jeg ikke forstå at det overflatiske dokumenter er det minste egna til

å drive diskusjonen framover. St i, er pesonlig sår fordi DS-formannen går mot linjer som han sjøl ha stemt for tidligere, og påstår at han driver anti-St kampanje.

Mer enn hundre beretninger, vil det tjene diskusjonen at SK stiger ned av sin høge hest og spør seg sjøl om kritikken de får er berettiga, uten å avvise den på forhånd. Det ergod marxisme å sette pris på kritikk, og ta den til etterretning. Å snu kritikken til angrep mot den som kritiserer er ikke marxisme, men - noe helt annet.

Doffen

Tor M SK med opplegg for å hindre kritikk!

Jeg har etter beste evne forsøkt å følge med i den diskusjonen som har vært i internbladene våre (TF og FFP) om partikrisa og andre feil i partiarbeidet vårt. Dess mer jeg leser, dess mer forstemmende synes jeg denne debatten blir. En del kamerater er tydeligvis i full sving med å forsøke seg i skyttergraver, og i mange av innleggene ser jeg ingen vilje til i det hele tatt å forsøke å forstå hva andre mener om problemene.

Naturlig nok har det vært mye kritikk mot SK og ledende kamerater. Og annerledes kan det ikke være. Det er faktisk SK som har ansvaret for partiplanene og direktivene som alle, inkludert SK, mener har lidd av storefeil og svakheter. Men etterhvert som det harkommet kritikk rundt disse sakene seg jeg en stygg tendens fra partiledelsen og ledende kamerater (hva som er SKAU og hva som bare står for enkeltpersoners regning er ikke alltid like lett å forstå) til å ville dekke seg,

unndra seg krøkk å i stedet snakke om andre og mer "behagelige" ting:

1) Allerede i TF for august la Pål S. fram sitt syn på vanskelighetene i partiet. Sann jeg tolker ham legger han der hovedvekt på ytre årsaker. Dette er gjentatt fra ham og andre en rekke ganger seinere. Jeg mener dette er feilaktig. Men det er ikke det viktigste. Det viktigste er at dette hele veien har vært en teori for å dekke partiets-, og særlig SKs egne feil.

2) I KK hevder Tron Ø at det viktigste nå er å se framover, ikke bakover. Og dermed erklarte han debatten for sin del som avslutta. Dette er en teori som fungerer på samme måten: Kritikken og oppgjøret med gamle feil er ikke så viktig. Denne holdninga mener jeg duger dårlig. Vi må se framover. Det er riktig nok. Men å stille "bakover" i motsetning til "framover" på denne måten er et opplegg for å hindre kritikk.

3) Imange innlegg har jeg sett det bli advart mot langvarig "kritikk kampanje", sist i FFP av Bjørn F. og Pål S. DS-formannen skal angivelig stå for ei sann linje. At DS-formannen i sitt innlegg aldri har antydning noe sånt, hindrer ikke S. og F. fra å framsette sann påstander.

Jeg kan ikke tolke disse kritikk-kampanje - beskyldningene på noen annen måte enn at den som angriper SK og partiledelsen skal blir stempla for å ville sette i gang lange og ørkesløse diskusjoner. I virkeligheten er dette et opplegg for å hindre kritikk. (En annen sak er at en virkelig kan lure på hvem som setter i gang kritikk-kampanjer nå).

4) I siste nummer av FFP blir DS-formannen beskyldt for "kritikk for kritikkens egen skyld" (av GS) for å ha en "negativistisk innstilling til partiet" (Bjørn F.) og for å ha starta ei "anti-SK -kampanje" (Pål S.). Ja, det er svære greier. Jeg leser innlegget fra DS-formannen på nytt.

Noe er jeg uenig i, men mye mener jeg er riktig også. Jeg kan ikke oppfatte dette på annen måte enn at sånne som jeg, som i likhet med DS-formann, har mye krøkk av SK, hva enkelte ledende partikameraer har stått for i interdebatte nå skal skremmes fra å komme med kritikk, ihvertfall hvis den er alvorlig.

På den ene sida er det en tydelig tendens til å beskytte seg mot kritikk. På den andre sida er tendens til å si seg enig med kritikerne uten på noe punkt å ville gjøre opp med feila. I beretninga finns det mange eksempler på det.

Et annet eksempel er vedtaket i SKAU retta mot Henry B. der det opplyses at nå "har SKAU kommet til at det er de andre årsakene som veier tyngst.." dette synet har jo faktisk Pål S. polemisert mot en stund. Tas det et oppgjør med dette? Blir kritikerne tilkjent noen anerkjennelse? Slett ikke! Det bare opplyses om hva SKAU nå mener.

Et tredje eksempel er linja for 1. mai 1980. I TF opplyses det at FFP også må være hovedtaktikken vår i år. I neste nummer opplyses det at dette ikke lenger er tilfelle. Hovedtaktikken må være å forsøke breiere opplegg. Allikvel presterer artikkelforfatteren å ikke nevne at dette er en omlegging av linja. Ja, denne omlegginga blir direkte bortforklart.

Et fjerde eksempel er diskusjonen om RVs framtid. I FFP har det vært flere harde angrep på å gjøre RV til nytt, landsomfattende parti ved sida av AKP(m-l). I TF har Pål S. en artikkel som ikke kan tolkes på annen måte enn som støtte til et sånt nytt

parti. I siste nr. av FFP kommer det så et vedtak fra SKAU der det opplyses at planene om et sånt parti ikke er aktuelle. Kritikk? Sjølkritikk? Oppreisning?

Denne tendensen, som i siste nr. av TF, blir karakterisert som "glidende overganger" av faglig-Olaf, er en nyskapning i partiet som vi bør kvitte oss med snarest.

Jeg seri siste nummer av FFP (i et vedtak retta mot Henry B) at SKAU nå tydeligvis mener økonomismen utgjør en fare i partiet. Etter min oppfatning burde dere heller rette skytset mot de virkelige store økonomistene og syndikalistene i prinsippogramkomiteen som forøvrig ikke tør eller ikke gidder svare på kritikk, enn mot Henry B som opplagt er mindre farlig.

SKAU veit svært godt at det gjennom lang rid er reist kritikk mot dem for å neglisjere det faglige arbeidet. Gang på gang er det påpekt nødvendigheten av at partiet sentralt, distriktstvis og lokalt må utgjøre en virkelig ledelse av partiets fagforeningsarbeid. Her er det virkelig grunn til å snakke om syndikalistiske og økonomistiske avvik. Men dette snakkes det ingenting om.

Så til den type økonomisme som SKAU kritiserer Henry B for. Finns den virkelig i partiet? Ja, det gjør den opplagt. Men hvor omfattende er den? Og hvor farlig er den? Etter min oppfatning blåser dere opp denne saka på en måte som savner rimelig grunnla partivirkeligheten. Jeg har et sterkt inntrykk av at den store, store majoriteten av parti medlemmene slett ikke ønsker å atomisere partiet i "fraksjoner" eller grupper uten ledelse. Tvert i mot er mitt inntrykk at de aller fleste brennende ønsker å jobbe med det de egentlig er organisert for. Dette gjelder særlig på det faglige området. Og de ønsker slett ikke mindre ledelse. De ønsker mer ledelse, mer ledelse på sitt område. De ønsker hjelp, kritikk, vegledning og realistisk plan. Men dette er de i lang tid

blitt snytt for. I stedet har mange av dem blitt flyende hit og dit bl.a. på grunn av feilaktig og urealistiske "planer" (jeg skriver planer med vilje. Kampanjer ville være mer dekkende, og kampanjer er ikke planer, bare deler av planer)

Igjen vil jeg hevde: Kritikken for økonomisme må dere først og fremst rette mot dere sjøl.

Til slutt: Jeg mener det er grunn til å mane til en viss form for nøkternhet i bruken av Lenins "Hva må gjøres". Lenin skreiv disse artiklene i 1901 og 1902. Lenin kritiserer skarpt økonomistene som er fornøyd med tingenes tilstand i den russiske arbeiderbevegelsen. Arbeiderbevegelsen besto i praksis av et utall organisatorisk og politisk splitta grupper. Set fantes i praksis ingen sentral landsomfattende ledelse, landsomfattende presse osv. Når det gjelder situasjonen for AKP(m-l) anno 1980 må vi virkelig kunne si at situasjonen er noe forskjellig fra den situasjonen som Lenin beskriver i 1901 og-02. Det bør ikke "glemmes".

Tor M.

SKRIV LESERBREV

Flira skjer i Oslo-partiet?

OM BOLIGARTIKKELEN I FFP

1. Det er bra at FFP har fått en ny "giv" ved å mer enn tidligere ta opp hva som rører seg i Oslo-gryta. Spesielt ønsker jeg velkommen at boligspørsmålet blir gitt spalteplass.

2. Dette innlegget er A) En kritikk av den framgangsmåten som ble brukt ved innsamlingen av de to boligartikklene i januar FFP - den retter seg mot den fra DS som hadde jobben. B) om selve innholdet i artikkelen "Kai AKP'er i beboeraksjonen". Jeg mener at dette intervjuet ikke yder virkeligheten stor rettferdighet - det er kort sagt en nesidig og subjektiv framstilling.

Til punkt A. - Denne artikkelen har etter min mening foregrepet en aktuell diskusjon, og en aktuell motsigelse i vårt område. Det er galt å presentere en sak som en veit det står uløste mot-sigelser om, bare ved å presentere den ene sida av den. Det er og galt av DS, som har tatt initiativet til dette intervjuet å gå utenom sentralismen, dvs UDS i området. Videre vil artikkelen, slik den står nå, virke uheldig på partiet på stedet, og overfor kamerater i Oslo forøvrig, nettopp fordi bare den ene sida er presentert. - Slikt gir folk en unødig forutinntatt holdning.

Nå må ingen tru at jeg ved dette ikke ønsker å diskutere mot-sigelsene, - grunnen til at jeg skriver dette er nettopp ønsket om debatt. For å prøve å holde meg innafor saklighetens grenser i argumentasjonen, gjorde jeg en undersøkelse hos en "uhilda" kamerat (en som ikke kjenner området vårt) og fikk hans objektive inntrykk av intervjuet - kort oppsummert sa han følgende:

A. Det er tydelig at partiet mangler oppsummeringer av holigarbeidet. B. Prioriteringa av bolig-arbeidet har vært alt for dårlig, og opprioritering er bare noe som

skjer på papiret. C. Det måtte handles på egenhånd, verken partiet eller strøksforeninga ville kunne makte å bli noen ledende kraft her. D. kameratene i aksjonen virker oppriktig i sitt ønske om å lære av massene. E. De står for (kameratene i aksjonen) en bra stil, de vil oppsummere arbeidet og berike partiet gjennom dette, ved å gi ut bolig stoff.

Det er sikkert omtrent slik et flertall av partikameratene i Oslo vil resonnerer, og det er bra, det sier mye om folks analytiske evne. Men det sier også om hvor viktig det er at det stoffet som får folk til å trekke konklusjoner er så objektivt som mulig, i dette tilfellet mangler denne objektiviteten. Så jeg vil i det følgende prøve å skape denne objektiviteten.

B. Til intervjuet med Kai (retter seg mot Kai, ikke DS):

Til spørsmål svarer du, at det er først og fremst beboerne sjøl som har dratt det hele i gang, det er i hovedsak riktig. Men når det spørres om hvorfor ikke laget engasjerte seg i oppstarten, svarer du at det ble avholdt et boligseminar i avdelinga, men at vi ikke klarte "vri om" å frigjøre folk til denne boligkampen! - Det er positivt feil! For fra denne avdelinga blei faktisk hele 4 folk engasjert isaken, og for hele distriktet ble tilsammen 6 folk engasjert i dette, - riktignok hadde disse forskjellig kapasitet, men du veit jo sjøl

Hva skjer i Oslo-partiet ?

sikkert at det er vanskelig å få frigjort folk, raskt. Du sier videre at det var etterhvert som aksjonen utvikla seg at laget har latt flere ta del i denne utviklingen. Realiteten er at i dag er det samme antall kamerater i fra avdelinga som deltar som tidlige, - for distriktet som helhet er antallet redusert ! Disse færre har riktignok større kapasitet, men de er allikevel færre.

På spørsmål om andre vansker - svarer du at det er uenigheter blant kamerater som ikke er organisert i ditt lag om hvordan arbeidet skal drives. Først må jeg jo si at denne uenigheten eksisterer i ditt lag også, særlig etter det som kommer fram i intervjuet.

Mangel på kommunikasjon har skapt problemer, sier du. Er det riktig? UDS tok umiddelbart etter boligseminaret initiativ til å danne en boligfraksjon, nettopp for å sikre at vi kunne få lagt planer og diskutert linjer, ikke bare for beboeraksjonen, men for boligkampen generelt i området, for å få grep om den vanskelige situasjonen området står i for boligkampen. Det er flere parallelle kamper som foregår, som vi veit for lite om. Derfor faller den påståtte manglende informasjon på sin egen urimelige påstand - dessuten har du sjøl vært med på å velge felles ledelse for fraksjonen, og det er jo bare å oppsøke den, du veit jo adressen.

Argumentet mot fraksjoner (du oppfatter det slik), er at det tidligere var en stil med å "fast legge alt ned til den minste detalj". Du bruker dette polemisk, ikke historisk, hadde du gjort det ville du beskrevet hvordan dette "problemet" stod nå. Er det sann at denne metoden er rådende ennå? Jeg mener den ikke er det, vi er i ferd med å rette opp disse feila men den holdninga du legger fram for dagen her, er etter min mening en unnagjeldelse av et oppgjør med dette. Ved å utelukke å legge fram disse aktuelle motsigelsene for "frakken" vil du jo ikke løse

dem. Du sier heller at vi må la aksjonen utvikles ved å forstå at folk har vel så mye å tilføre kampen som oss.

Det er sikkert riktig det, men det lukter "tradeunionisme" av dette. Etter min mening så er det nettopp dere som er oppe i kampen som trenger partiet, og hvis partiet ikke er i stand til å lede dere, så må det absolutt være i din interesse at du bidrar til at det blir det.

Min mening er at partiet i området absolutt er sterkt nok til å lede denne aksjonen og også de andre, men det forutsetter at det er kollektivet som bidrar til dette. Fraksjonen er nødvendig for å legge planer framover, utover akkurat den nærmeste uka.

Seinere i intervjuet under spørsmålet om hvordan partiet har ledet dere, svarer du at vi mangler linjer. Ja, men hvordan kan det nå du fem linjer ler sier "Kamerater som blir som ledende brukte den godten med dunk, dunk, dette linja"?

Du unngår problemet igjen er enig i at partiet har en elffull linje for boligpolitikk det mangler også oppsummeri av de åra vi har drevet bolig men har vi ikke lært noe? Jeg synes ikke du skal bruke disse feila som argument for å gå inn på den manglende politikken. Du sier også at "vi i aksjonen ikke ønsker å bli dirigert uten å vite hvor det fører hen". Men, er det det som skjer eller har skjedd? Du viser ikke noen særlig store tanker om kamerater i ditt distrikt, OK, det er greit det, men da må du ta det opp i din avdeling og i ditt distrikt. Det er klart at den "fingra fra fatet" holdninga du viser vil skape vanskeligheter for partiet i boligkampen i området 37

Hva skjer i Oslo-partiet?

et. Det er ingen som ønsker å dirigere andre, men det er et ønske om å diskutere for å underlegge hele boligkampen i området under felles ledelse UDS/fraksjon.

Om strøksforeninga og forløpet i kampen.

Det spørres om hvorfor ikke strøksforeninga kunne ta opp i seg beboeraksjonens arbeid. Og du skisserer at det er en uenighet mellom aksjon/forening, men sier ikke hva den består i. I stedet skyver du massene i aksjonen foran deg som årsak til at strøksforeninga blir holdt utafor. Dette er tendensiøst. Du hevder at foreninga ved et par anledninger før i tida har misbrukt folks tillit, det er mulig det, men du må vise det konkret, og du bør bruke historica for å lære av feil, for å unngå dem i framtida, og ikke som et argument mot nåtida. Men viktigst, den skepsisen som du hevder er blant flere i aksjonen til foreninga, eksisterte ikke.

Jeg var sjøl på det første møtet sammen med de folka som seierne skulle utgjøre ledelsen i aksjonen, jeg var der som representant for strøksforeninga. Da jeg sa det, var det ingen som "trakk til seg labba" i frykt, men de (massene på møtet) syntes tvert imot at det var rart at jeg ikke møtte opp på flere møter etter dette. Du veit jo hvorfor det ikke lot seg gjøre, nettopp fordi du og noen andre mente at det var ugunstig for oss som ikke bodde i området å delta - det ville se rart ut. Jeg tror at det først og fremst er din og sikkert flere kameraters fordomsfulle mistillit til foreninga som er hovedårsaken, det er du som viser strøksforeninga en kald skulder, og ikke massene i aksjonen.

Jeg synes du skal legge fram disse motsigelsene, så vi får diskutert dem.

Forløpet for beboeraksjonen blir ikke korrekt framstilt.

For ca 1 år siden la kommunen fram en altomfattende plan for bydelen, strøksforeninga laget en fyldig og bra kommentar på flere sider til denne planen - foreninga avholdt også et medlemsmøte om denne planen. Rød Valgallianse ga ut foran valget i høst en løpeseddel som advarte folk om angrepene, nettopp i de områdene hvor beboeraksjonen dag er dannet.

Jeg nevner dette fordi når du skal oppsummere forløpet, så må du referere det korrekt. Jeg synes det arbeidet dere gjør er meget bra, men det lukter for mye sjølgodhet av det. Det var strøksforeninga som var først ute når det gjaldt denne planen, det var strøksforeninga som gjennomførte de første dørbesøka, og det var strøksforeninga som organiserte initiativ til den første under-skriftsaksjonen mot planen. Så den bør få den omtalen den fortjener. En kan ikke glemme at strøksforeninga har drevet boligkamp i mange år i strøket både på godt og ondt, det er mye å lære her. Det som kanskje er viktigst i hele denne saken er at den holdninga du representerer her er arbeidet (bolig) i distriktet, det blir vi som taper på dette hvis ikke motsigelsene blir lagt fram - samarbeidet kammeratene i mellom blir vanskelig, og utviklingen av dialog uteblir. - Jeg håper at dette innlegget vil skape debatt.

Hilsen Boligansvarlig i UDS

SVAR TIL BOLIGANSVARLIG

Boligansvarlig i UDS kritiserer framgangsmåten jeg brukte da jeg laget to boligartikler til FFP-januar. Så langt jeg skjønner er kritikken, dreier den seg om toforhold, for det første fordi

Hva skjer i Oslo-partiet ?

sentralismen, dvs UDS ikke var kopla inn på innsamling av materialet, og for det andre at intervjuet med Kai bare presenterer hans syn på hvordan partiet har fungert i beboeraksjonen. Jeg er uenig i kritikken og skal begrunne hvorfor:

Jeg mener at DS har full rett til å oppsøke kamerater og innhente deres syn på ulike spørsmål. DS har også full rett til å presentere slike syn i FFP. I dette tilfellet ble jeg gitt i oppdrag å oppsøke folk som sto oppe i en lokal boligkamp og presentere materiale i FFP. Jeg synes det er verdifullt å få fram enkeltmedlemmers syn i FFP uten at dette synet nødvendigvis er diskutert, avveid og finslipt i avdeling eller UDS. Jeg trur dette fremmer debatt framfor å hemme debatten.

Jeg er uenig med boligansvarlig i UDS at FFP til enhver tid skal presentere begge eller alle syn på en sak i samme nummer. Jeg er ikke redd for at en ved å legge fram ett syn den ene gangen skaper en forutinntatt holdning som hindrer meningsutveksling og avklaring på slike spørsmål som Kai reiste i intervjuet i FFP-januar og som boligansvarlig debatterer i dette nummeret. Boligansvarlig i UDS får ha meg unnskyldt om han føler seg tilsidesatt, i så fall er vi uenige om hvordan demokratiske meningsutvekslinger skjer i terne blader.

Forøvrig er jeg glad for at boligansvarlig i UDS tar opp diskusjonen nå. Intervjuet med Kai og beskrivelsen av beboeraksjonen har meg bekjent ikke blitt presentert som den objektive virkeligheten - dersom det var hensikten, så måtte jeg har brukt en god del mer tid på å intervju langt flere personer enn det jeg gjorde, og sjøl

da ville nok materialet hatt sine subjektive svakheter.

Jeg synes Kai reiser noen viktige problemstillinger i intervjuet om forholdet mellom ledelse og aktivister, om forholdet mellom parti og front osv. Boligansvarlig tar stilling til noe av dette. Jeg er enig med han i håpet om at innlegget hans (og intervjuet med Kai) skaper debatt om boligarbeidet, og at debatten avklarer endel spørsmål som det er viktig å løse framover. I så fall er hensikten min med de to boligartiklene oppnådd.

- SH

ANNONSE

OBOS_EKSPERT_SØKES

I arbeidet med boligkurs for drabantbyer, har vi problemer med å skaffe oss kunnskaper om OBOS, Ungdommens -selvbyggelag m.m. Folk som har kunnskap om OBOS og USBLs historie, oppbygging, organisasjon, økonomi, eller som kjenner folk som kjenner m.m. Kontakt opplysningsutvalget snarest.

Opplysningsutvalget i Oslo

VIKTIGE ÅPNE KURS

KURS I HELSE - OG SOSIALPOLITIKK

28/2: Er nedskjæringene nødvendig? Finns det penger?

Innleder: Erling F

6/3: Er det for mange sjukehusplasser i Oslo?

13/3: Hvordan skal vi arbeide for å hindre nedskjæringer i
helsesektoren? PANEL.

20/3: Framtidsperspektivene for helse- og sosialsektoren.

Kursleder: Erling F

KURS OM BOLIGSITUASJONEN OG BOLIGKAMPEN I INDRE BYDELER I OSLO.

10/3: Boligbehovet i Oslo. Hvor finns det tomter? Bør det bygges
i marka?

Innleder: Robert L

17/3: Hva skjer på Grünerløkka og Kampen? Kommunens planer for by-
fornyning og sanering. Hva er til fordel for beboerne?

24/3: Erfaringer fra boligarbeid i velforeninger og aksjoner.
Hvordan kan velforeningene bli gode redskaper for beboerne?
Er det rett å slutte seg til Oslo leieboerforening?

8/4: Hvem skal betale for byfornyelsene? Hvordan er Husbankens
politikk?

HVA ER EN RIKTIG NARKOTIKAPOLITIKK?

For tida pågår også et kurs om narkotikapolitikk. Det blir leda av
Jorun G . De som ønsker å delta på dette kurset kan henvende
seg til Opplysningsutvalget.

STED for kursene annonseres i Klassekampen.

PÅMELDING: tlf. 35 35 61 eller ved oppmøte på kursene.

KURSAVGIFT: kr.10.- pr. møte.

Arr: Opplysningsutvalget i Oslo AKP(m-l)

(Følg med i Klassekampen i tilfelle endringer)